

היחס בין ישראל והכנסיות בעמים

1

כריסטה בֶּר

ארבעה שיעורים בכתבי הקודש:

מגילת אסתר ורוח עמלק
שאל השליח ויחסו לירושלים
תשובה אצל הנביא דניאל והשליח שאל
השבת כל הדברים לתיקונים

2

אין לעשות שימוש בספר זה או בחלקים ממנו ללא אישור בכתב מאת המחברת.

© כריסטה בר

מייל: c_behr@netvision.net.il

3

כריסטה בֶּר נולדה בגרמניה וחייה בירושלים מזה שמונה עשרה שנים. מרבית פעילותה בשירות האדון ישוע המשיח מתרכזת בנסיעות הסברה בחו"ל בהן היא מעוררת מודעות, תמיכה ותפילה בקרב הכנסייה והעמים עבור ישראל. כמו כן היא מארגנת קבוצות מגרמניה, אוסטריה ומדינות אחרות ולוקחת אותם לאתרי הזיכרון של מחנות הריכוז וההשמדה באירופה, במטרה לעורר בהם חזרה בתשובה לפני אלוהים ולפני ישראל, על הזוועות שנעשו נגד עם ישראל, עמו של אלוהים, ונגד אלוהים בעצמו.

במהלך שנות מגוריה בירושלים חוותה בֶּר באופן אישי חלק מהמאבק הגלוי והסמוי בכל הקשור ליחסים שבין ישראל והכנסייה. את המחשבות והתובנות שקבלה כתוצאה מכך תוכלו לקרוא בדפי ספר זה. למערכת היחסים שקיימת בין ישראל לכנסייה יש מימד רוחני, מימד נסתר, סוד או רז, שמצביע על מערכת יחסים פדויה בין היהודי והגוי ועל החשיבות שאחדות זו תקבל ביטוי מעשי דווקא בירושלים.

בשעה שכריסטה בר מחלקת את מחשבותיה מעל דפים אלה, אנא הצטרפו אליה בתפילה עבור גאולת ישראל וגאולת הכנסייה באמצעות בשורת החדש.

4

קיצור שמות לספרי הקודש

ספרי התנ"ך

ברא'	שמות	ויק'	במד'
דבר'	יהו'	שופ'	שמ"א
שמ"ב	מל"א	מל"ב	ישע'
ירמ'	יחז'	הושע	יואל
עמוס	עוב'	יונה	מיכה
נחום	חבק'	צפנ'	חגי
זכר'	מלא'	תהי'	משלי
איוב	שה"ש	רות	איכה
קהלת	אסתר	דני'	עזרא
נחמ'	דהי"א	דהי"ב	

ספרי הברית החדשה

מתי	מרק'	לוקס	יוח'
מה"ש	רומ'	קור"א	קור"ב
גלט'	אפס'	פיל'	קול'
תסל"א	תסל"ב	טימ"א	טימ"ב
טיטוס	פילמ'	עבר'	יעקב

פטר"א	פטר"ב	יוח"א	יוח"ב
יוח"ג	יהודה	התג'	

1. מגילת אסתר ורוח עמלק

שאלה קשה שמטרידה את העם היהודי וגם אותנו הנוצרים היא, כיצד יתכן שהשואה התרחשה בארצות מתורבתות כמו גרמניה ואוסטריה. ארצות אלה נחשבו לארצות נוצריות אשר 90% של האוכלוסייה נטבלו בכנסייה והתרבות שפרחה בהם הניבה משוררים רבים, מוסיקאים ופילוסופים. ובכל זאת, מעשי הרצח המזעזעים ביותר ששמעה האנושות התרחשו ותוכננו על ידי שתי אומות אלה ובוצעו על ידן. אלה הן שאלות קשות ביותר, אבל אנו חייבים לשאול אותן, כי אם לא נחפש את התשובות להן סכנת ההתרחשות החוזרת של טרגדיות אלה היא בלתי נמנעת. אני מאמינה שבמגילת אסתר נוכל למצוא חלק מהתשובה. לפני שנפנה למגילת אסתר הייתי רוצה לצטט דברים שישוע אמר בלוקס י"א 23-26:

"מי שאיננו אתי, נגדי הוא, ומי שאיננו אוסף אתי, מפזר. הרוח הטמאה היוצאת מן האדם משוטטת במקומות ציה ומבקשת לה מנוח, וכשאינה מוצאת היא אומרת, 'אשובה אל ביתי שיצאתי ממנו'. היא בצה ומצאת אותנו מטאטא ומחדר. אז היא הולכת ולוקחת אתה שבע רוחות אחרות רעות ממנה וכלן נכנסות לשפן שם. אכן גרועה אחריתו של האיש ההוא מראשיתו."

הגישה הפאסיבית היא גישה מאד מסוכנת לחיות בה. אם אנחנו מכירים את דבר אלוהים אך איננו מנהלים את חייו לאורו, אנחנו פותחים בחייו דלתות לכל מיני רוחות רעות. עקרון זה נכון לא רק לגבי האדם הפרטי אלא לגבי אומה שלמה. אין זה מספיק שעם שלם יודע מהו דבר אלוהים. ישוע מזהיר אותנו שאם לא נמלא את ביתנו ברוח הקודש יבואו רוחות רעות אחרות וינצלו את המקום הפנוי, ורעה תהיה אחריתנו מראשיתה. השליח שאול כותב באיגרתו אל התסלוניקים כך, תסל"ב ב' 10-12:

"ובכל תרמית רשע המיעדים לבני האבדון, וזאת מפני שלא קבלו את אהבת האמת אשר יכלו להושע בה; על כן אלהים שולח להם מדוחים להטעותם להאמין לשקר ולמען ידונו כל אשר לא האמינו לאמת אלא חפצו בעולה." לעיתים קרובות אני שואלת את עצמי איך אפשר להניב פרי אמיתי של חזרה בתשובה? וזו הסיבה שברצוני לחלק איתכם מספר מחשבות שיש לי ממגילת אסתר.

מגילת אסתר עוזרת לנו להבין מה קרה בתקופת מלחמת העולם השנייה וגם מה קורה בימנו. המילה אסתר נגזרת מהמילה 'נסתר' כמו חבוי ובלתי נראה. אלוהים נסתר בתוך מגילת אסתר ואפילו אי אפשר למצוא את המילה 'אלוהים' ואף לא תפילה אחת אליו בספר כולו. קיימת היסטוריה נסתרת של אלוהים עם עמו ואני מאמינה שלמגילת אסתר יש משמעות נבואית מיוחדת לימנו אנו.

אנו קוראים במגילת אסתר ג' 1:

"אחר הדברים האלה גדל המלך אחשורוש את-המון בן-המדתא האגגי וינשאהו וישם את-כסאו מעל כל-השרים אשר אתו." לפני כן, מרדכי היהודי הציל את חיי המלך על ידי כך שחשף בפני המלך מזימת רצח נגדו. אבל המלך רומם בדיוק את האדם הלא נכון להיות ראש מעל לכל השרים.

המן היה נצר לבית המלכות של אגג, מלך עמלק. אלוהים אמר לשאול המלך להרוג את כל בני עמלק אבל שאול השאיר את אגג בחיים. שמו"א ט"ו 2-3:

"כֹּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת פְּקֹדֹתַי אֶת אֲשֶׁר-עָשָׂה עִמָּלֶק לְיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר-שָׁם לוֹ בְּדֶרֶךְ בְּעֵלְתוֹ מִמִּצְרַיִם. עַתָּה לֶךְ וְהַפִּיטָה אֶת-עִמָּלֶק וְהַחֲרַמְתָּם אֶת-כָּל-אֲשֶׁר-לוֹ וְלֹא תַחֲמַל עָלָיו וְהִמַּתָּה מֵאִישׁ עַד-אִשָּׁה מֵעַלְלָל וְעַד-יֹנֵק מִשׁוֹר וְעַד-שֶׁה מִגָּמַל וְעַד-חֲמוֹר."

חוסר הצייתנות של שאול עלתה לו ביוקר. הוא איבד את כתר ואת מלכותו על ישראל. הנביא שמואל היה צריך לומר לו שאלוהים מעדיף צייתנות על קורבנות, ושאלוהים בחר לו מלך אחר במקומו שימלוך על ישראל. ואחר כך הלך שמואל ומשח למלך את דוד בן ישי. המן היה צאצא של אגג והוא לא היה נולד אילו שאול היה ממלא במלואה את מצוותו של אלוהים.

בשעה שיהושע נלחם נגד עמלק במדבר כמה מאות שנים קודם לכן, משה התעייף במהלך תפילתו לאלוהים והפגעתו עבור עם ישראל. אהרון וחור היו צריכים לתמוך בשתי ידי מזה ומזה ולסייע לו בתפילתו. וכך ישראל ניצח בקרב על עמלק. אלוהים היה נחוש להתגבר ולנצח את הרוח שעמדה בעם העמלקי. בכל הכתובים לא מוזכר עוד עם שאלוהים היה נחוש כל כך בדעתו להשמיד לחלוטין כמו עמלק. שמות י"ז 14-16:

"וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה כְּתֹב זֶאת זְכָרוֹן בְּסֵפֶר וְשִׁים בְּאָזְנֵי יְהוֹשֻׁעַ כִּי-מָחָה אֶמְחָה אֶת-זֵכֶר עִמָּלֶק מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם. וַיִּבֶן מֹשֶׁה מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יְהוָה נָסִי. וַיֹּאמֶר כִּי-יָד עַל-כַּסֵּי יְהוָה מְלַחֵמָה לְיְהוָה בְּעִמָּלֶק מִדֹר דָּר."

בשנת 2000 הייתי באתר הזיכרון במחנה ההשמדה טרבלינקה עם קבוצה קטנה שהתפללה וצמה. חשנו שאלוהים דיבר אלינו באותו מעמד ואמר שכאשר אנו ניצבים בתפילה נגד תנועת הנאציזם והרוח שמאחוריה, אנו ניצבים מול אותה הרוח של עמלק. כעבור מספר ימים עמדה לנו הזכות להשתתף ב'מצעד החיים', המתקיים בכל שנה, ממחנה אשוויץ לבירקנאו. הרב הראשי של ישראל דאז היה הרב לאו והוא ציטט בדבריו את אותם הפסוקים בדיוק משמות י"ז 16:

"כִּי-יָד עַל-כַּסֵּי יְהוָה מְלַחֵמָה לְיְהוָה בְּעִמָּלֶק מִדֹר דָּר." דבריו אישרו את ההתרשמות שהיתה לנו בנוגע לעמלק ולכן התחלנו לחפש בכתבי הקודש את כל מה שנאמר בהם על עמלק. מדוע זעם אלוהים היה כה נחרץ נגד העמלקים? את התשובה לכך מצאנו בדברים כ"ה 17-19:

"זָכוֹר אֶת אֲשֶׁר-עָשָׂה לְךָ עִמָּלֶק בְּדֶרֶךְ בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרַיִם. אֲשֶׁר קָרַךְ בְּדֶרֶךְ וַיִּזְנֹב בְּךָ כָּל-הַנְּחָשִׁלִים אַחֲרֶיךָ וְאֶתָּה עָרִי וַיִּגַע וְלֹא יָרָא אֱלֹהִים. וְהָיָה בְּהִנִּיחַ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְךָ מִכָּל-אֲיִבֶיךָ מִסָּבִיב בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה-אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ נַחְלָה לְרִשְׁתָּהּ תִּמְחָה אֶת-זֵכֶר עִמָּלֶק מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם לֹא תִשְׁכַּח."

העמלקים לא נלחמו כפי שחיילים בדרך כלל נלחמו במלחמה באותם ימים. על פי רוב הלוחמים הנועזים הלכו לפני המחנה, ונלחמו בחזית כנגד צבא האויב, שגם הוא היה ערוך באותו האופן, עם לוחמיו הנועזים בראש המחנה. אבל העמלקים התקיפו את מחנה ישראל מאחור, כלומר את הנשים, הזקנים, הטף ואת כל החלשים. היום קוראים לזה התקפה על אוכלוסיה אזרחית. אלוהים אמר שאסטרטגית לחימה שכזו נובעת מחוסר יראה אותו. מחנות ההשמדה הוקמו באותה הרוח, כי החלשים ביותר – נשים, ילדים, זקנים וחולים – הם אלה שהובלו ראשונים למה שנראה כמקלחות אך כידוע היה תאי גזים. לשם דוגמא אנסה לתאר את מחנה המוות הזוועתי מכולם, טרבלינקה. ראשית, לא היה זה כלל מחנה לחיות בו וכל היהודים שהובאו לשם היו צריכים לחכות בתוך הרכבות עד שתורם הגיע ללכת אל מותם בתאי הגזים. מעל מיליון יהודים נרצחו שם במשך שלושה עשר חודשים בלבד. כל דבר בתחנת הרכבת הזו היה תרמית ומלכודת. רבים מתו עוד בדרך אל מחנה המוות טרבלינקה לאחר נסיעה ארוכה בקרונות קפואים, ללא מים ואוכל. פסי הרכבת יצאו מהכפר הקטן טרבלינקה והובילו אל תוך היער, שם ניצבה מעין תחנת רכבת עם שלטים שמצביעים לכיוון ברלין וורשה. על קיר התחנה נצבע שעון שתמיד הראה את השעה שתים עשרה. לצד התחנה היה מבנה עם ציור של 'צלב אדום'. הקשישים ואלה שלא יכלו ללכת הובאו לשם ומיד נורו למוות בעורפם. האחרים שכן יכלו ללכת

הובלו אל שביל שנקרא 'שלאוך' שמשמעו 'הצינור'. כעבור מספר דקות היה עליהם להתפשט ואז הם הובלו לתאי הגזים. שלוש עשרה הדלתות של תאי הגזים קושטו ב'מגן דוד' כדי שיאמינו שאלו הן דלתות שמובילות אל בתי כנסת. לפני תאי הגזים היה פרוש וילון או מסך של ארון קודש מבית כנסת, כמו פרוכת, שרקום עליו הפסוק מתהילים קי"ח 20:

"זה-השער ליהוה צדיקים יבאו בו."

לעיתים קרובות אני חושבת על הדרך בה לעגנו לאלוהים עצמו בצורה נוראית כל כך, ומה יקרה לעמים שלנו שעשו דברים שכאלה, אם לא תהיה חזרה בתשובה אמיתית, עם פרי ראוי של תשובה בעקבותיה? שאל השליח כתב בגלט' ו' 7:

"אל תטעו, באלוהים אין להתל; כי מה שאדם זורע, את זאת גם יקצר." אמת זו מדברת לא רק אל האדם הפרטי אלא גם אל אומה שלמה. החטא לא יחלוף אם אנחנו פשוט נחכה וניתן לזמן לעבור. אנחנו נקראים להתוודות על חטאינו ועל חטאי עמנו לפני אלוהים ולפני הקורבנות של עוונותינו.

בימנו, אותה הרוח של עמלק פועלת באמריקה, בישראל, בעיראק ובארצות רבות באמצעות פעולות של טרור. מטוסים עם נוסעים תמימים התנגשו אל תוך מגדלי התאומים בניו יורק, מתאבדים צעירים נכנסים לדיסקוטקים, מסעדות, אוטובוסים עמוסי נוסעים ושווקים הומי אדם, ומפוצצים את עצמם. זוהי אותה רוח שעמדה מאחורי הנאצים, רוח עמלק, חסרת כל יראת אלוהים.

המן האשים את היהודים לפני המלך, עם האשמה שממשיכה להדהד כבר אלפי שנים. אסתר ג' 9-8:

"ויאמר המן למלך אחשורוש ישנו עם-אחד מפזר ומפזר בין העמים בכל מדינות

מלכותך ודתיהם שנות מכל-עם ואת-דתית המלך אינם עשים ולמלך אין-שנה

להניחם. אם-על-המלך טוב יכתב לאבדם ועשרת אלפים כפר-כסף אשכול על-ידי עשי המלאכה להביא אל-גנזי המלך."

היהודים תמיד היוו בעיה כי הם היו שונים וחיו על פי חוקים משלהם הקשורים לאמונתם באלוהי ישראל. עצם היותם שונים היתה עילה מספקת לרדיפות. האיטום נגדם היה שהם לא מציינים לחוקי המלך. אך זה היה נכון רק במקרים בהם המלך או כל אחד אחר דרש מהם לעבוד אותו ולכבדו כישות אלוהית. את זה כמובן היהודים לא יכלו לקבל כי הם הכירו את הדיבר הראשון שציווה אותם והוא, לא לעבוד אלוהים אחרים. שמות כ' 2:

"אנכי יהוה אלהיך... לא-יהיה לך אלהים אחרים על-פני." מצווה זו תקפה גם עבורנו,

המאמינים מהגויים, וזו גם הסיבה מדוע כה הרבה מהנוצרים הראשונים, גויים שהאמינו במשיח ישוע, מתו בשל אמונתם במאות הראשונות, בעת הרדיפה הגדולה שהתרחשה בהוראת הקיסרות הרומית.

לכסף תמיד היה תפקיד חשוב ביותר גם בימי הביניים וגם בתקופת המשטר הנאצי. בימי הביניים, אם מישהו הלווה כסף מיהודי ואז לא רצה לשלם לו בחזרה, הוא דאג לכך שיהודי זה יואשם באשמת כזב כלשהי ויומת. בכך הוא שוחרר מהחובות שהיה עליו לשלם לאותו יהודי. הנאצים החרימו את כל רכושם של היהודים ועשו בו שימוש עוד לפני שיהודים אלה נשלחו לתאי הגזים. הם גם תלשו את שיני הזהב מפיותיהם של הנרצחים. בימנו אנו, הנפט שמגיע ממדינות ערב והמצב הכלכלי, משפיעים על היחס השלילי לישראל בעולם המערבי הרבה יותר ממה שרבים היו מוכנים להודות.

המן תכנן להרוג את כל היהודים בממלכתו של אחשורוש. (ממלכתו הגדולה השתרעה מהודו ועד כוש, כלומר אתיופיה, ומרכז הממלכה היה בתחומי עיראק של היום.) המניע של המן להרוג את כל היהודים היה קשור לאמונתם באלוהי ישראל. היטלר לא רק דרש שיקבלו אותו עם כבוד שמגיע לראשי מדינות, אלא עם כבוד שמגיע ל'אלוהים'. הם היו צריכים להכריז את המילים 'הייל היטלר', שמשמעם 'ממנו תבוא הישועה'. בממלכת פרס אנשים היו צריכים להשתחוות אפים

ארצה לפני המן כמו שמשתחווים לאל. המן כבר רצה את 'הפתרון הסופי' שלו. דבר זה נמנע אז בגלל הצום והתענית של אסתר ונערותיה ומרדכי היהודי וכל היהודים שנמצאו בשושן הבירה, אבל לצערנו כן הוסכם על הפיתרון הסופי תחת שלטונו של היטלר בועידת וונסי בברלין בפברואר 1942.

מכיוון שלהמן ניתנה סמכות כה רבה מאת המלך, הוא יצא עם הכרזה. אסתר ג' 13: "וְנִשְׁלַח סָפְרִים בְּיַד הַרְצִים אֶל-כָּל-מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ לְהַשְׁמִיד לְהַרְגֹּת וּלְאַבֵּד אֶת-כָּל-הַיְהוּדִים מִנְעַר וְעַד-זָקֵן טַף וְנָשִׁים בְּיוֹם אֶחָד בְּשִׁלּוֹשָׁה עָשָׂר לַחֹדֶשׁ שְׁנַיִם-עָשָׂר הוּא-חֹדֶשׁ אֲדָר וְשִׁלְלָם לְבוֹז." הרוח שעומדת מאחורי הנאציזם עומדת גם כן מאחורי האיסלם הפונדמנטליסטי. הכרזתם המוצהרת היא השמדה טוטאלית של מדינת ישראל ותושביה היהודים.

אינני מאמינה שאלוהים התכוון לכך שהשוואה תתרחש, ואם זה יקרה שוב זה יהיה קשור למצבה הטרגי של הכנסייה, שנמצאת שוב במצב של תרדמה מרבית מהזמן. מכיוון שישנן הוכחות רבות וברורות לאנטישמיות חדשה ולגזענות שהולכות וגדלות ברחבי העולם, עלינו להתעורר ולהתעשת. כנוצרים מאמינים אנחנו נקראים לעמוד לצידו של עמו של אלוהים מהברית הראשונה. יש לנו, המאמינים, גישה מוזרה ביותר בכל הנוגע למלחמה נגד משהו. מלמדים אותנו לאהוב את אויבינו ואת כל בני האדם, אבל לא את הכוחות הרוחניים שעומדים מאחורי אנשים אלה. השאלה היא, כיצד עלינו להילחם ברעות הרעות שעומדות מאחורי אנשים אלה ומאחורי האידיאולוגיות שלהם. לעיתים קרובות הצבא לא יכול לתפוס את הטרוריסטים האלה כי הם פועלים בשיתוף פעולה עם כוחות רוחניים. זה גם מסביר מדוע חלק מהמנהיגים של ארגוני הטרור הגדולים בעולם מצליחים להסתתר זמן רב כל כך. זה נראה כאילו אי אפשר לתפוס חלק מהמנהיגים המפורסמים של ארגוני הטרור. והסיבה לכך היא שבראש ובראשונה זוהי מלחמה רוחנית שיש לעשותה בתפילה ובהפגעה, והקריאה האמיתית והדחופה להשתתף בה באה מאת אלוהים אל כל גוף המשיח. אסתר ד' 3:

"וּבְכָל-מְדִינָה וּמְדִינָה מְקוֹם אֲשֶׁר דָּבַר-הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ מֵגִיעַ אֲבָל גָּדוֹל לַיְהוּדִים וְצוּם וּבְכִי וּמִסָּפֵד שֶׁקֹּאפֵר יַצַּע לְרַבִּים." היהודים הגיבו על הודעת השמד כפי שהגיבו אנשי נינוה. כשאסתר אמרה למרדכי שיש מעט מאד שהיא יכולה לעשות בדון, הוא נתן לה תשובה שיש לה גם חשיבות עצומה לנו היום, לנו – גוף המשיח בכל האומות. אסתר ד' 13-14: "וַיֹּאמֶר מְרַדְכִי לְהָשִׁיב אֶל-אֶסְתֵּר אֶל-תְּדַמִּי בְּנִפְשֶׁךְ לְהַמְלִיט בֵּית-הַמֶּלֶךְ מִכָּל-הַיְהוּדִים. כִּי אִם-הִחַרְשׁ תַּחֲרִישִׁי בְּעַת הַזֹּאת רֹחַ וְהִצְלָה יַעֲמֹד לַיְהוּדִים מִמְּקוֹם אַחַר וְאֵת וּבֵית-אֲבִיךָ תֵּאבְדוּ וּמִי יוֹדֵעַ אִם-לָעַת כְּזֹאת הִגְעַתְּ לַמְּלָכוֹת."

המילים האלה של מרדכי היהודי הן מילות נבואה מפי אלוהים גם עבור כל הנוצרים היום. אם אנחנו נמשיך ונשתוק באופן מוחלט, אז אלוהים יביא לישראל עזרה ממקום אחר, אבל אתם כקהילה תאבדו. במילים אחרות, אתם תאבדו את תפקידכם כמלח בעולם הזה. אם הכנסייה מכריזה רק את הדברים שכל העולם מסכים שהם נכונים, אז אנחנו מחמיצים את הקריאה של אלוהים עבורנו ומאבדים את הייעוד שלנו בעולם. ישוע הסביר עיקרון זה במתי ה' 13:

"אַתֶּם מְלַח הָאָרֶץ, וְאִם תֵּאבְדוּ לְמַלַּח מְלִיחֹתוֹ, כִּיצַד תַּחֲזֹר לוֹ? הֲנִי לֹא יִצְלַח עוֹד לְשׁוֹם דָּבָר כִּי אִם לְהַשְׁלִיכוֹ הַחוּצָה לְהִיּוֹת מִרְמָס לְרִגְלֵי הַבְּרִיּוֹת." במשך השנים האחרונות נפגשתי עם עוד מאמינים לשבועות של תפילה וצום. אני מאמינה שאלוהים מכין אותנו לעת שכזאת. עלינו גם לקרוא אחרים לאסיפות של תפילה וצום, גם אם אלו קבוצות קטנות. אסתר אמרה שהיא מוכנה לשלם את המחיר, אנו קוראים את הדברים הבאים באסתר ד' 16: "לֵךְ כְּנוֹס אֶת-כָּל-הַיְהוּדִים הַנִּמְצָאִים בְּשׁוֹשָׁן וְצוּמוּ עִלַי וְאֶל-תֵּאכְלוּ וְאֶל-תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים לִילָה וַיּוֹם גַּם-אֲנִי וְנַעֲרֹתַי אֲצוּם כִּן וּבְכֵן אָבּוֹא אֶל-הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר לֹא-כַדָּת וּכְאֲשֶׁר אֲבַדְתִּי אֲבַדְתִּי." נערותיה של אסתר בארמון המלך לא היו יהודיות, ואנו יכולים להסיק זאת מהכתוב שאומר שאסתר לא גילתה את דבר היותה יהודיה עד לאותו היום ממש. בכך יש לנו

דוגמה עבור הגויים שמוכנים להשתתף בצום ובתפילה, לעמוד לצידו של עם ישראל, ולעזור לו להינצל מהשמדה וסכנת חיים.

כשאסתר ומרדכי החלו לצום לא היה להם שמץ של מושג באיזה אופן אלוהים יענה על תפילותיהם אבל היתה להם האמונה שהוא אכן יענה. הם ידעו שזה עלול לעלות להם בחייהם. אחרי שניתן לאסתר החסד כשהיא באה לפני המלך, והוא נענה לבקשתה לבוא למשתה שהיא תערוך לכבודו בארמונה, היא הרגישה שעליה לחכות עוד יום לפני שתציג לפניו את בקשתה האמיתית. היא חשה שהרעיון נכון אך העיתוי מוקדם מידי. כשהמלך שאל אותה לשם מה הוא מוזמן, היא השיבה בפרק ה' 8:

"אם-מִצָּאתַי חוֹן בְּעֵינַי הַמֶּלֶךְ וְאִם-עַל-הַמֶּלֶךְ טוֹב לָתֵת אֶת-שְׂאֵלָתִי וְלַעֲשׂוֹת אֶת-בְּקִשְׁתִּי יָבֹא הַמֶּלֶךְ וְהָמֹן אֶל-הַמִּשְׁתָּה אֲשֶׁר אֶעֱשֶׂה לָּהֶם וּמָחָר אֶעֱשֶׂה כַּדָּבָר הַמֶּלֶךְ."

עוד באותו הלילה הוכנה הבמה סופית והנסיבות החלו להשתנות לטובת היהודים. שנתו של המלך נדדה באותו הלילה והוא ביקש שיקראו לו מספר דברי המלך. שם היה כתוב על דבר הצלתו של המלך בידי מרדכי היהודי. הוא שם לב שלא ניתן שום אות הוקרה וכבוד למרדכי על שירות ההצלה שלו. וגם, עוד באותו הלילה גם רשעתו של המן הגיעה לשיאה. הוא לא יכול היה לסבול יותר את העובדה שמרדכי לא משתחוה לו ולא מגלה יראה מפניו. יראתו של מרדכי את אלוהים היתה גדולה בהרבה מכל יראת אדם באשר הוא. כשראה המן שאסתר מזמינה אותו שנית אל המשתה בארמונה ביחד עם המלך, הוא הרגיש מלא ביטחון, ובעצה אחת עם אשתו הקים עמוד תליה בחצרו כדי לתלות בו את מרדכי היהודי. עצת ליבו הרשעה נחשפה ויצאה לאור. אפילו בארמון המלך ידעו לספר על כוונותיו הזדוניות של המן ועל עמוד התליה שהקים לתלות בו את מרדכי. אסתר ז' 9:

"וַיֹּאמֶר חֲרַבְוֹנָה אֶחָד מִן-הַסְּרִיסִים לְפָנַי הַמֶּלֶךְ גַּם הִנֵּה-הָעֵץ אֲשֶׁר-עָשָׂה הָמֹן לְמַרְדֳּכָי אֲשֶׁר דָּבַר-טוֹב עַל-הַמֶּלֶךְ עֹמֵד בְּבֵית הָמֹן גְּבוּהַ חֲמִשִּׁים אַמָּה וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ תִּלְהוּ עִלָּיו." רשעותו של המן נתגלתה למלך וזה ציווה מיד לתלות את המן על העץ שבחצרו. אז לקח המלך את טבעתו ונתן אותה למרדכי היהודי ביחד עם כל הסמכות שהתלוותה אליה. באמצעות הצום, התענית והתפילה השתנה המצב מן הקצה אל הקצה, כפי שגם קרה כשדניאל התפלל.

תפילותיו וצומו שחררו מאבק שהתנהל בשמים והביאו לעידן של שיקום מחודש לעם ישראל ושיבתו לציון. אלוהים גילה את תוכניתו, כיצד להכניע את כוחות הרשע שרצו להשמיד את העם היהודי כולו, ולנצחם, אך הוא עשה זאת רק באמצעות ובמהלך ימי הצום והתענית של אסתר, מרדכי ושאר היהודים בשושן. בשעה שהם בחרו להיות תלויים בו לחלוטין, הוא שינה את גלגלי הגורל לטובה עבור עם ישראל כולו. אסתר ביקשה מהמלך שיעביר את רוע הגזרה ויבטל את גזירות השמד של המן. אסתר ח' 5:

"וַתֹּאמֶר אִם-עַל-הַמֶּלֶךְ טוֹב וְאִם-מִצָּאתַי חוֹן לְפָנָיו וְכִשֶׁר הַדָּבָר לְפָנַי הַמֶּלֶךְ וְטוֹבָה אֲנִי בְּעֵינָיו יִכְתֹּב לְהִשִּׁיב אֶת-הַסְּפָרִים מִחֲשֶׁבֶת הָמֹן בֶּן-הַמְּדַתָּא הָאֲגָגִי אֲשֶׁר כָּתַב לְאַבְדֹת אֶת-הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל-מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ." בקשתה זו של אסתר מעולם לא נענתה במלואה. והסיבה לכך ניתנת באסתר ח' 8:

"וְאַתֶּם כָּתְבוּ עַל-הַיְהוּדִים כְּטוֹב בְּעֵינֵיכֶם בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ וְחַתְמוּ בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ כִּי-כָתַב אֲשֶׁר-נִכְתַּב בְּשֵׁם-הַמֶּלֶךְ וְנִחַתּוּם בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ אִין לְהִשִּׁיב." חוקי המוות של המן מעולם לא בוטלו, אך המלך נתן לאסתר את הזכות לחוקק חוק חדש, בשמו, שייתן ליהודים את הזכות להגן על עצמם מפני אויביהם. ואילו היום, יש מדינות רבות שמתנגדות לכך של ישראל יש את הזכות המלאה להגן על עצמה מפני אויביה. כשמדינת ישראל מבצעת חיסול ממוקד בטרוריסטים ידועים עוד לפני שהם מבצעים את זממם, מדינות רבות מתקוממות על כך ומבקרות את מדיניות החיסולים שלה. אנחנו המאמינים שידועים על כך, יכולים לבוא בתפילה לפני אלוהים בשמו הגדול מכל שם של ישוע, השם שניתנה לו כל הסמכות בשמים ובארץ, השם שסמכותו נחתמה בייסורים בעינינו ובמוות.

נקודת המפנה שהתחוללה הביאה לידי יראת ה' בכל העמים בממלכה. אסתר ח' 17:

"ובכל-מדינה ומדינה ובכל-עיר ועיר מקום אשר דבר-המלך ודתו מגיע שמחה ושושן ליהודים משתה ויום טוב ורבים מעמי הארץ מתייחדים כי-נפל פחד-היהודים עליהם." זאת אומרת שאנשים מקרב הגויים פנו לעבוד את האלוהים האמיתי, אלוהי ישראל, כי לא היה אז עוד עם שהיתה לו התגלות כל כך גדולה של האלוהים האמיתי.

מעניין לראות שמרדכי ואסתר הם משבט בנימין וצאצאים לבית קיש שזו גם היתה משפחתו של המלך שאול בן קיש. לאסתר ניתנה ההזדמנות מאת אלוהים, בשלב מאוחר יותר בהיסטוריה של עמה, להשיב את הדברים אל מקומם הנכון ולהביא את משפט אלוהים על עמלק. כיום מלחמתנו איננה נגד בשר ודם או נגד אומה זו או עם אחר, אלא נגד כוחות רשעים שמנסים לשלוט בעמים שלמים. בחסד האדון, אלוהים נותן לנו הנוצרים את ההזדמנות לעמוד היום עם עמו הנבחר של אלוהים, וזאת מתוך ידיעה שאנחנו ואבותינו נכשלו בכך בעבר ובכך הבאנו אשמת דם על עמנו. אסתר הבינה שמשפט אלוהים על בית המן צריכה להיות שלמה. אסתר ט' 13-14:

"ותאמר אסתר אם-על-המלך טוב ינתן גם-מִקֵּר לַיהוּדִים אֲשֶׁר בְּשׁוֹשׁוֹן לַעֲשׂוֹת כְּדַת הַיּוֹם וְאֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי-הָמֶן יִתְּלוּ עַל-הָעֵץ. וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהַעֲשׂוֹת כִּן וַתִּנָּתֶן דָּת בְּשׁוֹשׁוֹן וְאֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי-הָמֶן תָּלוּ." שאול המלך חטא בכך שלא החרים לחלוטין את העם העמלקי ולא הרג את מלכו, אגג. אם אנחנו, המאמינים הגויים בקרב העמים, נשאיר את ישראל שוב לבד בשעתה הקשה ונאמר שלא ידענו, לא יהיה לנו שום תירוץ, כי עכשיו אנחנו כן יודעים מההיסטוריה ולמדנו את הלקח. אלוהים קורא לנו להיות לברכה, לעזרה ולנחמה עבור עם ישראל שהוא בחר בו. ישעיה מ' 1:

"נַחֲמוּ נַחֲמוּ עַמִּי יֹאמֶר אֱלֹהֵיכֶם."

2. שאול השליח ויחסו לירושלים

מחשבות על היחס שבין שאול וירושלים עלו במחשבותיי במשך זמן רב. מכיוון שאני כבר גרה בירושלים מספר שנים, התלבטתי רבות בשאלה מדוע כל כך קשה ליהודים המאמינים לחיות באחדות רוחנית אמיתית ועמוקה עם המאמינים הגויים. שיעור זה בכתבי הקודש על שאול והקשר שלו לירושלים, איננו מתיימר לענות במלואה על שאלת הזהות של המאמינים היהודים והגויים, אבל הוא כן מצביע על יכולתו של שאול, בחסד אלוהים, לחבוק את שני חלקיו של גוף המשיח, את היהודי וגם את הגוי שבו. לחלק מהמאמינים קל יותר להתייחס אל דמותו של פטרוס כאל יותר משליח, בגלל שלו ניתנו המפתחות של מלכות השמים, והכנסייה הקתולית פיתחה דוקטרינה שלמה על הבסיס הזה. הוא זה שפתח את הדלת לבשורה בירושלים ולכל העמים. פטרוס גם נקרא שליח

"הַבְּשׁוּרָה אֲשֶׁר לְנַמּוּלִים" (גלטי ב' 7).

שאול ידוע בתור "השליח אל העמים" אבל אנו קוראים במה"ש ט' 15 שהוא הי"ה "כִּי לִי נִבְחַר לִי [לאֱלוֹהִים] לְשֵׂאת אֶת שְׁמִי לְפָנֵי גוֹיִים וּמַלְכִים וּלְפָנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל". קריאתו של שאול היתה גם לבני ישראל, רק שחנניה, כשמסר את דברי אלוהים אל שאול, ציין "לְפָנֵי גוֹיִים וּמַלְכִים וּלְפָנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל". צריך לשים לב שאלוהים שם בפי חנניה את הגויים קודם ואת בני ישראל אחר כך, ואמנם בתחילת עבודתו בהפצת הבשורה שאול נשלח קודם אל העמים ורק אחר כך אל עם ישראל. שאול אומר ברומ' ט"ו 23-25 שכעת אין לו עוד מקום לפעולה באזורים אלה והוא רוצה לראות את המאמינים ברומא, זאת לאחר שיבקר את הקדושים בירושלים. מיד לאחר שהאמין באדון ישוע הגיע שאול אל ירושלים כדי לבשר את הבשורה, אולם האדון והקהילה בעיר שלחו אותו הרחק משם, אל הגויים.

במה "ש כ"ב 21 כתוב:

"אך הוא [האדון] אמר אלי, 'לך, כי אני אשלח אותך הרחק - אל הגויים'. " עדותו של שאול נועדה להישמע באוזני כל בני האדם. מה "ש כ"ב 15:

"כי תהיה לו לעד אל כל בני אדם על הדברים אשר ראית ושמעת". לפני שהאמין בישוע שאול רדף בעיקר את המאמינים בירושלים, ככתוב במה "ש ט' 13:

"השיב חנניה: "אדוני, שמעתי מפי רבים על האיש הזה, כמה רעות עשה לקדושיך בירושלים". שאול גם מדווח על כך במה "ש כ"ו 10. אני חושבת ששאול התפלל רבות עבור המאמינים בירושלים וקיווה שיום אחד הוא יוכל להיות מקור לברכה גדולה עבור גוף המשיח בירושלים, בחסדו של אלוהים היכול לשנות את פני כל הדברים. הוא אסף תרומה בקרב קהילות הגויים בכדי להביאה במו ידיו לירושלים ואף ביקש מהמאמינים ברומא לתמוך בו בתפילותיהם, ככתוב ברומ' ט"ו 25,

"ואולם כעת אני עולה לירושלים לעזרת הקדושים". פס' 30-31 "ואני מבקש מכם, אחי, למען אדוננו ישוע המשיח ולמען אהבת הרוח, להאבק יחד אתי בתפלות לאלהים בעדי, ... ושרותי למען ירושלים יהיה לרצון בעיני הקדושים".

שאול רצה להביא תרומה כספית כמתנה לעניים היושבים בקרב הקדושים בירושלים. גלט' ב' 10: "ובלבד שגזכר את העניים. ואכן את זאת שקדתי לעשות". המשימה נראתה די פשוטה אבל שאול ידע שלא יוכל למסור את הכסף בידי מישהו אחר אלא שמשימה זו הופקדה בידו ושעליו יהיה למסור את מתנת האהבה הזו במו ידיו. למרות שרצונו היה להיות מקור לברכה גדולה לגוף המשיח בירושלים, אנחנו יודעים שהתוצאה לא היתה נעימה כלל. הוא נאסר וכבלים הושמו על ידיו ויותר לא הוסרו ממנו. אני מאמינה שיום יבוא בו תפילותיו של שאול ייענו כאשר הכנסייה תקבל התגלות נוספת לגבי הקשר שלו לירושלים והביקור הנבואי שלו שם. חייו של שאול וייעודו היו קשורים באופן עמוק למסתורין של המשיח וכלתו, ובשורת החסד. הוא אהב את עמו, את בני ישראל, מאד מאד ולכן הוא כתב ברומ' ט' 2-4:

"גדול צערי ולבי דואב תמיד, עד כי הייתי מוכן להיות מנדה מן המשיח למען אחי, שהם בני עמי, עצמי ובשרי, בני ישראל".

שאול היה מוכן לוותר על מערכת היחסים היקרה ביותר שהיתה לו, זו עם המשיח ישוע, למען אחיו, בני עמו בבשר, אם זה היה אפשרי. למרות שייסוריו הפודים של המשיח הושלמו על ידי ישוע על הצלב, שאול אומר בקול' א' 24:

"כעת אני שמח בסבל שאני סובל למענכם ואני ממלא בבשרי את סבלות המשיח שיש עוד לסבל בעד גופו, הקהלה".

האדון קרא לשאול, במסגרת הכהונה שלו, להיות שותף בייסורים שמכינים את הקהילה לתפקידה ככלה בקץ הימים. שאול אמר לאלה שמתגאים במילתם, פיל' ג' 5:

"נמלתי בהיותי בן שמונת ימים; ממוצא ישראל אנכי, משבט בנימין, עברי מן העברים". זהותו היתה מושרשת לחלוטין במורשתו היהודית ובעם ישראל. אפילו ישוע בעצמו

הכריז כאדון שקם מן המתים ושיושב במרומים, שלזהות שלו עדיין יש זיקה לעם ישראל ולארץ ישראל. כששאול היה בדרכו לדמשק האדון דיבר אליו מן השמים וענה על שאלתו במה "ש כ"ב

8: "שאלת, 'מי אתה, אדוני?' השיב ואמר אלי, 'אני ישוע מנצרת אשר אתה רודף'. " מדוע ישוע בתשובתו לא אמר 'אני ישוע מן השמים'? בהזדהות שלו הוא עדיין מתייחס לעיר נצרת שם גדל. בפעם האחרונה בה ישוע מזדהה בספר התגלות, הוא גם מייחס את זהותו לעם ישראל,

בהתג' כ"ב 16: "אני ישוע... אנכי שרש דוד וצאצאו, אילת השחר". מיד לאחר ששאול החל להאמין בישוע ולאחר שברח מרודפיו בדמשק, הוא הגיע לירושלים וניסה להצטרף

לתלמידים שם, אך הם פחדו מפניו. מה "ש ט' 26-27:

כְּאֲשֶׁר בָּא שְׂאוּל לִירוּשָׁלַיִם וְנִסָּה לְהִלְוֹת אֶל הַתְּלַמִּידִים פָּחְדוּ מִמֶּנּוּ כָּלֵם, כִּי לֹא הָאֲמִינוּ שֶׁהוּא תְּלַמִּיד. לָקַח אוֹתוֹ בַּר-נְבָא וְהֵבִיאוּ אֶל הַשְּׁלִיחִים. "לֹאחַר שֶׁבַר-נְבֵא הֵצִיג אוֹתוֹ לִפְנֵיהֶם הֵם הִסְכִּימוּ לְקַבֵּל אוֹתוֹ. פֶּסוּק 28:

"אַחֲרַי כֵּן הָיָה שְׂאוּל אִתָּם, יוֹצֵא וּבֹא בִירוּשָׁלַיִם וּמְדַבֵּר בְּבִטְחוֹן בְּשֵׁם הָאֲדוֹן. הוּא דָּבַר וְגַם הִתְנַכַּח עִם הַיְהוּדִים הַיְנָנִים וְהֵם נָסוּ לְהַמִּיתוֹ." הַיְהוּדִים שֶׁהִתְנַגְדוּ לְשְׂאוּל הָיוּ מֵאֲסִיָּה, וְלַעִיתִים קְרוֹבוֹת אֲנָשִׁים שְׁחִיִּים בְּגוֹלָה מְגָלִים קְנָאוֹת גְּדוּלָה יוֹתֵר מֵהַמְקוּמִיִּים. הֵם הָיוּ גַם אֵלֶּה שֶׁהִחֲלוּ אֶת הַמַּהוּמוֹת בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ בְּעֵת בִּיקוּרוֹ הָאֲחֵרוֹן שֶׁל שְׂאוּל בִירוּשָׁלַיִם (מֵה"ש כ"ד 19).

הוֹדוֹת לְרַקַּע הַדְּתִי שֶׁל שְׂאוּל הוּא יֹכֹל הָיָה לְהִתְעַמֵּת וְלִהְיוֹת כּוֹחַ עִם הַמְנַהִיגִים הַיְהוּדִים בִירוּשָׁלַיִם כִּי הוּא הִכִּיר אֶת אוֹפֵן מַחֲשַׁבְתָּם וְלֹא פָחַד לְהֵצִיג בְּפָנֵיהֶם אֶת בְּשׂוֹרֵת יֵשׁוּעַ. מֵהַמְנַהִיגִים הַדְּתִיִּים הָאֵלֶּה יֵצְאָה גַם הַדְּחִיָּה אֶת יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ. בִּיוֹחֵן ה' אֲנִי רוֹאִים כִּיצַד הָאֲדוֹן יֵשׁוּעַ מוֹכִיחַ נִמְרָצוֹת אֶת הַפְּרוֹשִׁים וְהַסּוֹפְרִים לֹלֵא פְשׁוּרוֹת. הַבְּעִיָּה בִירוּשָׁלַיִם בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן הִיְתָה הַמּוֹכְנוֹת שֶׁל רַבִּים לְקַבֵּל אֶת הַבְּשׂוֹרָה, לְחַזֵּר בְּתִשׁוּבָה, וְלִשְׁנוֹת אֶת אוֹרַח חַיֵּיהֶם. לִכֵּן הַמְנַהִיגִים רָצוּ לְהִפְטֹר מֵהָרַב כִּלְהַפְשֵׁר מֵאֵי הַנוֹחוֹת הַזֵּה שֶׁבָּאָה בְּעַקְבוֹת הָעֵדוּת וְהָאֲתֵגֵר שֶׁהֵצִיג יֵשׁוּעַ.

פְּטְרוֹס, הוֹדוֹת לְרַקַּע שֶׁל כַּדִּיג, הָיָה מְסוּגֵל לְהוֹוֹת אֶתְגֵּר מְסוּג אַחַר עֲבוּר אֲנָשֵׁי יְרוּשָׁלַיִם. הָאֲדוֹן וְהַקְּהִילָה בִירוּשָׁלַיִם שֶׁלְּחוּ אֶת שְׂאוּל לְדַרְכּוֹ. מֵה"ש ט' 30-31:

"כְּשֶׁנִּדְעָה הַדְּבָר לְאַחֵים הוֹרִידוּהוּ לְקִיסְרִיָּה וְשִׁלְּחוּ אוֹתוֹ אֶל טְרָסוֹס. בְּאוֹתָהּ עֵת הָיָה שְׁלוֹם לְקְהִלָּה בְּכָל יְהוּדָה וְהַגָּלִיל וּבְשׂוֹמְרוֹן; הָיָה נְבִנְתָה וְהַתְּהַלְכָה בִּירְאֵת יְהוָה, וְגִדְלָה בְּמִסְפָּר בְּעֵדוּד רוּחַ הַקִּדְּשׁ." דְּבָרִים רַבִּים וְטוֹבִים הִתְחוּלְלוּ בַקְּהִילָה בִיהוּדָה, בְּגִלְלִיל וּבְשׂוֹמְרוֹן אַחֲרֵי שְׂשׂאוּל עֲזָב. נִמְנַעָה רְדִיפָה שֶׁל הַקְּהִילָה בְּכָל רַחְבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְגַם חַיֵּיו שֶׁל שְׂאוּל נִיצְלוּ. אֲנַחְנוּ יֹכֹלִים לְשְׂאוּל אֶת הַשְּׂאֵלָה, מִדּוּעַ הָיָה בְּכוּחוֹ שֶׁל שְׂאוּל לְגְרוֹם לְרְדִיפָה שֶׁל כָּל הַקְּהִילָה בִּישְׂרָאֵל? הָאֵם זֶה קֶשׁוֹר לְאִישִׁיּוֹת? הָאֵם הוּא עֹשֶׂה מְשָׁגָה כַּמֵּאֲמִין חֲדָשׁ וְכַתְּלִמִּיד? שְׁנַיִם רְבוֹת לְאַחַר מִכָּן שְׂאוּל סִפֵּר עַל אוֹדוֹת הַבִּיקוּר הָרֵאשׁוֹן שֶׁל בִירוּשָׁלַיִם מִיַּד לְאַחַר שְׁנוֹשׁוּעַ. מֵה"ש כ"ב 17-21:

"כְּאֲשֶׁר חָזַרְתִּי לִירוּשָׁלַיִם וְהִתְפַּלֵּלְתִּי בְּמִקְדָּשׁ הַיְתָה עָלַי יָד-יְהוָה וְרָאִיתִי אוֹתוֹ אוֹמֵר אֵלַי, 'הִזְדַּרְזוּ וְצֵא מֵהָר מִירוּשָׁלַיִם, כִּי לֹא יִקְבְּלוּ אֶת עֵדוּתְךָ עָלַי.' וְאֲנִי אֶמְרָתִי, 'אֲדוֹנָי, הֲרִי הֵם יוֹדְעִים שֶׁאֲנִי הַשְּׁלֵכְתִי אֶת הַמֵּאֲמִינִים בְּךָ לְכֹלָא וְהַלְקִיתִים בְּבִתִּי הַכְּנָסֶת; וְכַאֲשֶׁר נִשְׁפָּךְ דָּם סְטֶפְנוֹס עֲדָךְ - אֶף אֲנִי עֹמְדִי שָׁם בְּהִסְכָּמָה לְמַעֲשֵׂה וְשִׁמְרָתִי אֶת הַבְּגָדִים שֶׁל הוֹרְגִיו.' אַךְ הוּא אָמַר אֵלַי, 'לֵךְ, כִּי אֲנִי אֲשַׁלַּח אוֹתְךָ הַרְחֵק - אֶל הַגּוֹיִים.' לִפִּי הַדְּבָרִים שִׁישׁוּעַ אֲמַר אֵלַי נִרְאָה שְׂשׂאוּל לֹא עֹשֶׂה שׁוֹם מְשָׁגָה. הָאֲדוֹן פְּשׁוּט אֲמַר לוֹ שֶׁבִירוּשָׁלַיִם, בְּעֵת הַהִיא, עֲדִיין לֹא הָיוּ מוֹכְנִים לְקַבֵּל אֶת עֵדוּתוֹ עַל הַמְּשִׁיחַ. הַבְּעִיָּה לֹא הִיְתָה קְשׂוּרָה לְאִישִׁיּוֹת שֶׁל שְׂאוּל. הוּא נִיצַב מוֹל אוֹתוֹ כּוֹחַ דְּתִי בִירוּשָׁלַיִם שֶׁגַם הִתְנַגַּד לְיֵשׁוּעַ קוֹדֵם לִכֵּן. יְרוּשָׁלַיִם לֹא יִכְלָה לְקַבֵּל אֶת הָאֲתֵגֵר שִׁישׁוּעַ הַצִּיב בְּפָנָיו. יֵשׁוּעַ אֲמַר לָנוּ שֶׁקִּיִּמַת הַתְּנַגְדוֹת עֲצוּמָה לְעֵדוֹת הַנְּבוּאִית בִירוּשָׁלַיִם. לּוֹקָס י"ג 33: "כִּי לֹא יִתְּכֵן שְׁיִסְפָּה נְבִיא מְחוּץ לִירוּשָׁלַיִם." יֵשׁוּעַ גַּם דִּבֵּר עַל הָעִיוּרוֹן שִׁישׁ לְאַנְשֵׁי יְרוּשָׁלַיִם כַּלְפִּיו. לּוֹקָס י"ט 31-32:

"כְּאֲשֶׁר הִתְקַרַּב וְרָאָה אֶת הָעִיר, בָּכָה עָלֶיהָ וְאָמַר: "לוֹ יִדְעַתָּ הַיּוֹם גַּם אֶתְּ אֶת אֲשֶׁר אֵלַי שְׁלוֹם! אֲלֵא שֶׁעַתָּה נִסְתָּר הוּא מֵעֵינַיִךְ." נִשְׂאֵלֵת הַשְּׂאֵלָה, מֵהָיָה יֹכֹל הָיָה לְהֵבִיא בְּעֵבֶר, וְאִכֵּן יֵבִיא בְּעֵתִיד, יֵשׁוּעַ אֲמִיתִית וְגֵאוּלָה לְעַם יִשְׂרָאֵל וְשִׁלּוֹם לְעִיר יְרוּשָׁלַיִם? יֵשׁוּעַ בָּכָה כִּי הוּא יָדַע שֶׁהִכְרָה בּוֹ כַּמְּשִׁיחַ יִשְׂרָאֵל הָיָה מִפְתַּח לְגֵאוּלָה. הַתּוֹאֵר 'מְשִׁיחַ' קֶשׁוֹר לְיֵשׁוּעַ, לְגֵאוּלָה וּלְפִתְרוֹן שִׁיבּוֹא מֵאֵת אֱלֹהִים. לַעִיתִים קְרוֹבוֹת מִיַּדִּי דִיקְטָטוֹרִים, בְּמוֹעַל לִיבָם, לָקַחוּ אֶת הַתּוֹאֵר הַזֶּה לְעַצְמָם, גַּם בְּתַקּוּפַת הָאִימְפֵרִיָּה הַרּוּמִית וְגַם בְּגֵרְמָנִיָּה וּבְאוֹסְטְרִיָּה לְפָנֵי שְׁבַעִים שָׁנָה. סְמוּכּוֹת שֶׁבָּאָה מֵאֵת אֱלֹהִים מְבִיאָה עֵימָה חַיִּים וְשִׁלּוֹם. יֵשׁוּעַ יָדַע שֶׁהוּא הַמֶּלֶךְ שֶׁנִּבְחַר לְמִלּוּךְ עַל יְרוּשָׁלַיִם וְלִכֵּן הוּא אֲמַר בְּמִתִּי ה' 34-35:

"וְאָנִי אוֹמֵר לָכֶם שֶׁלֹּא לְהִשָּׁבַע בְּכָלֵל: לֹא בַשָּׁמַיִם, כִּי כִסֵּא אֱלֹהִים הֵם; אֲף לֹא בְּאָרֶץ, כִּי הַדָּוָם רַגְלָיו הֵיא; וְלֹא בִירוּשָׁלַיִם, שֶׁהִרִי 'קִרְיַת מֶלֶךְ רֵב' הִיא." קבלת ישוע כמשיח על ידי עם ישראל וכל העמים היא המפתח לשלום ירושלים. ישנה שעה, עבור כל עם ואומה, שבה ידיעת אלוהים מצויה בידה, אבל ידע זה יכול אחר כך להיסתר לתקופת מה. בבשורת יוחנן אנו שומעים ממה פחדו המנהיגים הרוחניים אם ישוע היה מתקבל כמשיח על ידי עם ישראל. יוחנן י"א 48:

"אם נניח לו כך, הכל יאמינו בו והרומאים יבואו ויחריבו את מקומנו ואת אמתנו. הדבר שהם פחדו ממנו התקיים כשסירבו להכיר בישוע כמשיח ישראל. שאול הואשם כמעט באותו הדבר גם כן. מה"ש כ"א 28:

"זהו האיש המלמד את כל האנשים בכל מקום נגד העם הזה ונגד התורה והמקום הזה." ההכרה במשיח עדיין מהווה מפתח עבור עם ישראל וארצו במסגרת הזהות שנתן לו אלוהים. העדות הנבואית מתייחסת לחייו של שאול ולביקורו בירושלים. הוא היה מוכן לתת את חייו למען שם ישוע בעת הזאת, אבל האדון אמר לו שעדיין יש לו משימה למלא - להביא את הבשורה אל הגויים. אני מאמינה שרצונו של שאול וייעודו, להיות עדות לישוע בירושלים, רק נדחו לזמן מה, ושעדיין היה לו חזון נבואי עבור ירושלים, העיר בה הוא גדל והתחנך. שאול הוא השליח היחיד שהיה לו קשר עם העיר ירושלים לפני שהחל להאמין בישוע. מה"ש כ"ו 4 ומה"ש כ"ב 3:

"ובכן, כל היהודים יודעים את דרכי חיי מתקופת נעורי, מראשית ימי מגורי בקרב עמי בירושלים."

שנים לאחר מכן, אחרי פריצת דרך רוחנית בעיר אפסוס, שאול הודרך פתאום, על ידי הרוח, לבקר בירושלים ולאחר מכן ברומא. מה"ש י"ט 20-21:

"בגבורה כזאת שגשג וגבר דבר האדון. כֹּאשֶׁר כָּל זֶה נִגְמַר, עָלָה בְדַעְתּוֹ שֶׁל שְׁאוּל לַעֲבֹר דֶּרֶךְ מְקַדְוֶיָה וְאֶכְיָה וְלְהַמְשִׁיךְ בְּדַרְכּוֹ אֶל יְרוּשָׁלַיִם. אָמַר: "אֲחֵרֵי שֶׁאֶהְיֶה שָׁם עָלִי לְרְאוֹת גַּם אֶת רוּמָא." שִׁימוּ לֵב לִסְדֵר הַדְּבָרִים, קוֹדֵם עָלָיו לַעֲלוֹת לִירוּשָׁלַיִם וְלֵאחֵר מִן רוּמָא. פְּעַמִּים קִיבַל שְׁאוּל דְּבַר נְבוּאָה שֶׁהֵכִין אוֹתוֹ לִיִּסּוּרִים שִׁיעֲבוּר בִּירוּשָׁלַיִם וְלִמְאִסְרוֹ שֵׁם. לִכֵּן בִּיקְשׁוּ מִמֶּנּוּ שֶׁלֹּא יֵלֶךְ לִירוּשָׁלַיִם. מה"ש כ"א 4, 10-12:

"כִּשְׁהֵינּוּ שָׁם יָמִים רַבִּים יָרַד נְבִיא אֶחָד מִיְהוּדָה, אֶגְבוֹס שְׁמוֹ. הוּא נִכְנַס אֵלֵינוּ, לָקַח אֶת חֲגוּרְתּוֹ שֶׁל שְׁאוּל וְלֵאחֵר שֶׁקָּשַׁר אֶת רַגְלוֹ וַיִּדְּיוֹ שְׁלוֹ אָמַר: "כֹּה אוֹמַרְתָּ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ: הָאִישׁ אֲשֶׁר לוֹ הַחֲגוּרָה הַזֹּאת, כִּכָּה יִקְשְׁרוּ אוֹתוֹ הַיְהוּדִים בִּירוּשָׁלַיִם וַיִּסְגְּרוּהוּ בְיַדֵי הַגּוֹיִים." כֹּאשֶׁר שָׁמַעְנוּ זֹאת הִפְצַרְנוּ בּוֹ, אֲנַחְנוּ וְגַם אַנְשֵׁי הַמְּקוֹם, שֶׁלֹּא יַעֲלֶה לִירוּשָׁלַיִם." מה אמר שאול בעצמו אודות נסיעה זו? אנחנו קוראים במה"ש כ" 22-24:

"וְעַכְשָׁו הִנְנִי הוֹלֵךְ לִירוּשָׁלַיִם כְּבוֹל בְּרוּחַ וְאֵינִי יוֹדֵעַ מֶה יִקְרָה לִי שָׁם, לְבַד מִזֶּה שְׁרוּחַ הַקֹּדֶשׁ מִצְהִירָה לִי בְּכָל עִיר וְעִיר וְאוֹמַרְתָּ שֶׁכָּבְלִים וְצָרוֹת מְצַפִּים לִי. אוּלַם חַיִּי אֵינָם יִקְרִים לִי כָּל עֵקֶר וּבִלְבַד שְׁאֲשָׁלִים אֶת מְרוֹצְתִי וְאֶת הַשְּׂרוֹת אֲשֶׁר קִבַּלְתִּי מֵאֵת הָאָדוֹן יִשׁוּעַ - לְהַעֲיִד עַל בְּשׁוּרְתָּ חֶסֶד אֱלֹהִים."

יש מאמינים שחושבים שלאחר כל כך הרבה אזהרות שאול היה צריך להימנע מלבקר בירושלים. אבל אני הייתי רוצה לשאול אותם, מה אם ההחלטה לנסוע לירושלים היתה מעשה נבואי וקריאה מאת אלוהים, מעשה שלא הובן כראוי בזמנו וגם היום לא. אני משוכנעת ששאול עמד במרכז רצונו השלם של אלוהים ושכן היה עליו לעלות לירושלים. מדוע? ראשית, הוא היה כבול ברוח, וזאת כמובן רוח הקודש, כלומר, שאול היה מסוגל לעשות הבחנה בין הרוחות.

שנית, הוא היה מסוגל לשמוע את קול האדון כי הוא שקל את המחיר ולא היה כבול על ידי הפחד מהמוות. שאול ענה להם בחסד רב. מה"ש כ"א 13:

"אך שאול השיב: "מה אתם עושים? למה אתם בוכים וממסים את לבי? הריני מוכן לא רק להאסר אלא גם למות בירושלים על שם האדון ישוע." נראה לי ששאול ניצב בפני פיתוי דומה לזה שהיה לפני ישוע עצמו, כשדיבר על כך שעליו לעלות לירושלים בכדי להתענות שמה. אפילו פטרוס, השליח הקרוב לליבו, לא הבין את ישוע והשטן השתמש בו כפיתוי בחייו של ישוע, כי הוא התייחס לעובדה שישוע החליט לעלות לירושלים ולסבול מידי בני אדם. מה"ש כ"א 14: "הואיל ולא שמע לנו חדלנו להפציר בו ואמרנו 'רצון אדני יעשה'. עלייתו של שאול לירושלים נראית כאות נבואי למען בשורת חסד אלוהים. הדבר החשוב ביותר עבורו היה להשלים כראוי את המרוץ שלו, שעבור שאול זה היה להשלים כל משימה שהאדון קרא לו לעשות. הוא בוודאי תפס את הנסיעה הזו לירושלים כחלק מהמרוץ שעליו להשלים. כמו כן, נראה כי מימד הזמן היה חשוב לו מאד. מה"ש כ"א 16:

"שאול החליט לעבר בים על-פני אפסוס כדי שלא יצטרך לשהות באסיה; זאת מפני שמהר בדרך - אולי יוכל להיות בירושלים בְּחַג השבועות." יתכן ששאול הבין שפריצת דרך עם בשורת החסד בירושלים קשורה לשפיכה חדשה של רוח הקודש. שאול לא נקרא למות בירושלים אבל שם היה המקום בו הוא נאסר בשתי שרשראות. מה"ש כ"א 33:

"שר האלף והחזיק בו. הוא צוה לכבל אותו בשתי שרשרות ושאל מיהו ומה עשה." שרשרות אלה לא הוסרו מגופו עד סוף ימיו כאשר הוצא להורג ברומא כקדוש מעונה. כמו ישוע, הוא נעצר על ידי היהודים והוצא להורג על ידי הרומאים, וכך יהודים וגויים גם יחד אשמים בייסוריו ובמותו. מה"ש כ"ח 17: "בכל זאת נמסרתי כאסיר מירושלים לידי הרומאים." היתה מהומה בכל העיר בגלל ששאול הגיע לירושלים. מה"ש כ"א 30-31:

"כל העיר רגשה. האנשים רצו יחד, אָחֲזוּ אֶת שְׂאוֹל וְסָחְבוּ אוֹתוֹ אֶל מְחוּץ לְמִקְדָּשׁ וּמִיד נִסְגְּרוּ הַדְּלֵתוֹת. הֵם נִסּוּ לְהַרְגוֹ אוֹתוֹ, וְהִנֵּה הַגִּיעָה יְדִיעָה אֶל מִפְקֵד הַגָּדוֹד שֶׁכָּל יְרוּשָׁלַיִם אֲחֻזֹת מְהוּמָה." הנביאים דיברו אמת כשאמרו לו שהוא ייקשר בשרשראות ויסבול בירושלים, כי אלוהים גם הראה לו מדוע יהיה עליו לסבול.

הוא יסבול בגלל בשורת חסד אלוהים. מה"ש כ"א 24:

"להעיד על בשורת חסד אלהים." הוא כבר סבל עבור בשורת החסד בזמנים אחרים ובנסיבות אחרות. לכן הוא כותב בגלט' ה' 11:

"ואני, אחי, אם אני עדין מטיף בעד המילה, מדוע זה מוסיפים לרדף אותי? אלו הטפתי כך, הִיָּה מִתְבַּטֵּל מִכְשׁוֹל הַצֶּלֶב." גם בנקודה הזו לא הבינו את שאול כראוי. הוא לא אמר כאן שהיהודים צריכים להפסיק למול את בניהם. הוא גם לא הטיף שצריך את המילה עבור ישועה או הצדקה לפני אלוהים. באיגרת אל הגלטים שאול מדבר בין השאר על אחי שקר. גלט' ב' 4-5:

"בגלל אותם אחי שקר שהסתגנו בהשאי כדי לבלש אחר החרות שיש לנו במשיח ישוע; כל כוונתם היתה לשעבד אותנו, אך לא נכנענו להם אף לרגע, וזאת למען תעמד בקרבכם אמת הבשורה." גם היום מתקיים מאבק אדיר בקרב הכנסייה הכלל עולמית למען המשכיותה של אמת הבשורה. אני משוכנעת ששאול הבין נכונה את ישוע וסיבה נוספת לכך היא שישוע בעצמו ניצב לצידו של שאול בלילה שבו נעצר במקדש. האדון אמר במה"ש כ"ג 11: "התחזק! כמו שהעידות עלי בירושלים כך עליך להעיד גם ברומא." הפעם, האדון עצמו מצביע על סדר הדברים. קודם על שאול להיות עד בירושלים ואחר כך ברומא. במקדש שאול דיבר כדי להגן על עצמו, ואנו יכולים לשאול, על איזו עדות ישוע מדבר כאן? אני בטוחה שהעדות שלו גדולה יותר מהנאום שנשא ושהיא קשורה לאישיותו ולמה שהוא מייצג. שאול ידע שמתקיים מאבק רציני בנוגע לנסיעתו לירושלים ולכן הוא הצטרך ליותר מכמה תפילות נחמדות בסיומה של האסיפה. הוא ביקש מהמאמינים ברומא להיאבק עימו בתפילה למרות שאישית הוא הכיר רק מספר קטן מהם. רומ' ט"ו 30-32:

"ואני מבקש מכם, אחי, למען אדוננו ישוע המשיח ולמען אהבת הרוח, להאבק יחד אתי בתפלות לאלהים בעדי, כדי שאנצל מידי הסוררים בארץ יהודה ושרותי למען ירושלים יהיה לרצון בעיני הקדושים. וכדי שאבוא אליכם בשמחה, כרצון אלהים, ואנוח בחברתכם."

זו היתה קריאה דחופה מפי שאול עבור תפילה אישית לתמיכה והוא ממש מבקש מהם להיאבק עימו. זה מזכיר את בקשתו של ישוע מתלמידיו בגת שמנים, לעמוד איתו בתפילה לשעה אחת, בטרם יעונה ויסבול בירושלים. שאול מפנה את בקשתו למאמינים ברומא ולא למאמינים בירושלים. שם הם התפללו בהצלחה עבור הצלתו של פטרוס מהכלא, פטרוס שנקרא באיגרת אל הגלטים השליח אל הנימולים. שאול יודע שכשליח אל הגויים עליו לבקש מהמאמינים שבקרב הגויים תמיכה אישית בתפילה עבורו. הוא גם ביקש מהקהילות באפסוס, אפס' ו' 18;

קול' ד' 3, להתפלל עבורו אישית. באפס' ג' 1 שאול כותב:

"משום כך אני, שאול, אסיר המשיח ישוע בעבורכם הגויים." במילים אחרות הוא אומר: עובדת היותי בבית הסוהר קשורה לגאולה המיועדת לכם הגויים. לשאול לא היה קשר אישי ועמוק עם הקהילה בירושלים. גלט' א' 22-24:

"אבל לא הייתי מכר באפן אישי בקהילות המשיח אשר ביהודה. הם רק שמעו כי האיש אשר רדף אותנו בעבר, מטיף עכשו את האמונה אשר בעבר עשה בה שמות, והללו את אלהים בעבורי."

לקהילה בירושלים היתה זהות ייחודית משלה ועבודת אלוהים בה היתה יהודית בעיקרה בגלל שמרבית המאמינים בירושלים היו יהודים או גרים. חבריה קיימו את מצוות התורה בקנאות גם לאחר אמונתם בישוע. מה"ש כ"א 20:

"...אתה רואה, אחינו, כמה רבבות יהודים נהיו מאמינים וככלם קנאים לתורה!" שאול שמח על כי כל כך הרבה יהודים באו לאמונה בישוע המשיח. וגם יעקב התעודד מהדיווח ששאול מסר להם על פעולת אלוהים בקרב הגויים. מה"ש כ"א 19-20:

"הוא שאל לשלומם וספר בפרוט מה שעשה אלהים בקרב הגויים דרכו. הם שמעו ושבחו את אלהים." אבל אני מאמינה ששאול התעצב בגלל העובדה שהקהילה בירושלים והמאמינים מהגויים היו שתי ישויות נפרדות. הוא ידע שבאמצעות מות ישוע, יהודים וגויים נעשו לאחד. אפס' ב' 14-16:

"הן הוא שלומנו; הוא עשה את השנים לאחד והרס בבשרו את מחצת האיקבה. הוא בטל את תורת המצוות שבחקים, כדי לברא בו עצמו את השנים לאדם חדש אחד ובכך לעשות שלום." כעת הם כבר לא שתי ישויות נפרדות אלא גוף אחד של המשיח, כלת המשיח שבנויה מהיהודי ומהגוי. אבל שירות הבשורה של שאול בין הגויים היה למעשה נפרד באופן מסוים מהקהילה בירושלים. אנו קוראים בגלט' ב' 9:

"וכאשר יעקב, כיפא ויוחנן, הנחשבים לעמודי תורה, הכירו בחדש שנתן לי, הם הושיטו לי ולבר-נבא את יד ימינם לאות שתוף - שאנו נלך לגויים והם לנמולים." היתה מידה של אחדות ואחוה, למשל בשאלה מי יפעל בקרב הגויים ומי בקרב היהודים. אבל בירושלים לא באה לידי ביטוי כלל העובדה של האחדות בקהילה שכללה את היהודי ואת הגוי. היה מתח מסוים בין קהילת המאמינים בירושלים לבין הגויים המאמינים. לאור עובדה זו אנו מבינים מדוע לא היתה לפטרוס כל בעיה לאכול עם הגויים המאמינים באנטיוכיה עד שבאו יעקב והאחים מירושלים. גלט' ב' 12-13:

"בטרם באו כמה אנשים מאת יעקב הוא סעד יחד עם האחים מן הגויים, אבל כאשר באו הללו נסוג מהם בגלל פחדו מן האחים הנמולים. ויתר האחים היהודים כחשו כמותו, עד שאפלו בר-נבא נגרר אחריהם בכחשם. בראותי כי הם סוטים מאמת הבשורה, אמרתי לכיפא לעיני כל הנוכחים: "אם אתה היהודי מתנהג כגוי ולא כיהודי,

מדוע תאלץ את הגויים להיות כיהודים?" בעקבות זאת שאול מסביר באריכות את ההצדקה באמונה ליהודי ולגוי כאחד. עבור שאול אמת הבשורה היא הדבר החשוב ביותר ולכן הוא נזף בפטרוס לעיני כל הנוכחים. מעניין לציין שפטרוס לא התלונן על כך ששאול נזף בו, כי בליבו פנימה הוא ידע ששאול צדק ושהוא פעל מתוך פחד. פטרוס היה הראשון שקיבל את החזון, לפי ספר מעשי השליחים, של אלוהים המטהר את בעלי החיים הטמאים. באמצעות התגלות שאול הבין את המסתורין של אחדות גופו של המשיח ובאישיותו הוא איחד את שני החלקים ששייכים לכלה של ישוע. יעקב והקהילה בירושלים לא ממש הבינו את שאול בעת ההיא, מכיוון שהוא אמר במה"ש כ"א 21:

"והם שמעו עליך שאַתָּה מְלַמֵּד אֶת כָּל הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּקֶרֶב הַגּוֹיִים לְעֶזֶב אֶת מִשְׁחָה, בְּאִמְרָךְ לָהֶם שְׁלֵא לָמוּל אֶת הַיְלָדִים וְלֹא לְנַהֵג עַל-פִּי הַמִּנְהָגִים."

הקהילה בירושלים והמאמינים בין הגויים לא היו רק נפרדים במיקום אלא גם בזהות ובביטוי. ההתגלות של הסוד של הקהילה והאחדות בישוע חיה ביתר שאת בליבו של שאול אבל היא לא היתה גלויה לעין בשום צורה בקהילה בירושלים. אתגר ייחודי זה עמד אז ועדיין עומד מול הקהילה בירושלים כיום. בכל מקום בו נגלית מלכות אלוהים, הרוח המתנגדת לה נגלית גם כן. כאשר ישוע הופיע, השדים לא יכלו להישאר בשקט. אם יש לנו סמכות בתחום מסוים, הכוחות הרוחניים שמתנגדים לה יתגלו. לשאול היתה סמכות לעמוד מול רוחות של דת שאחזו את ירושלים אז ועדיין אחזות בה כיום. ירושלים של ימנו היא המרכז של שלוש הדתות הגדולות בעולם. שאול כאילו נולד לפני הזמן בכל הנוגע לקהילה בירושלים ולזו שבקרבת הגויים. הוא אומר על עצמו שהוא כמו מי שנולד שלא בזמנו. קור"א ט"ו 8:

"אַחֲרֵי כָּלֵם נִרְאָה גַם אֵלַי, אֲנִי, הָאֲחֵרוֹן, אֲשֶׁר כְּנִפֵּל אֲנִי." מצד אחד הוא הגיע מאוחר כי הוא לא היה אחד מהשנים עשר שהתהלכו עם ישוע. מצד שני הוא הקדים את האחרים כי הוא קיבל מאת האדון התגלויות נבואיות עמוקות ביותר שבשלב הזה מרבית הקהילה עדיין לא יכלה לעכל. כבר בעת ההיא הוא קיבל את ההתגלות אודות בשורת החסד שהביאה את היהודי ואת הגוי ביחד באהבת אלוהים. יבוא היום בו לא יהיו כנסיות שונות וזרמים שונים, אלא גוף מאוחד אחד של המשיח שנראה לעין כל ושמורכב מיהודים וגויים. אבל גם המאמינים הגויים לא הבינו את ההתגלות של שאול. במשך מאות בשנים לא השכילה הכנסייה להבין את הנאמנות והאהבה של אלוהים אל ישראל, עם בריתו. במשיח הגויים נהיים יורשים ביחד עם ישראל אבל הם אינם מחליפים את ישראל. אפס' ג' 6:

"שִׁיְהִיוּ הַגּוֹיִים שְׂתִפִּי נִחְלָה, שְׂתִפִּי גוֹף וְשְׂתִפִּי הַהִבְטָחָה בְּמִשְׁחֵי יֵשׁוּעַ עַל-יְדֵי הַבְּשׂוּרָה." המאמינים הגויים אינם היורשים או הבעלים הבלעדיים, אלא ביחד עם העם היהודי הם מורכבים לתוך עץ הזית האחד, ישראל. שאול הזהיר את המאמינים הגויים שלא יתגאו. רומ' י"א 18:

"אֲזִי אֶל תִּתְנַשְׂא עַל הָעֵנָפִים. אִם תִּתְנַשְׂא, דַּע לְךָ שְׁלֵא אַתָּה נוֹשֵׂא אֶת הַשָּׂרֵשׁ, אֲלָא הַשָּׂרֵשׁ נוֹשֵׂא אוֹתְךָ." מיד לאחר חורבן בית המקדש והעיר ירושלים, בשנת 70 לספ', דבר זה אכן קרה. חלק מהמאמינים הגויים ראו במשפט אלוהים הזה את האישור וההוכחה לכך שאלוהים כן דחה את עמו לנצח ושמעתה קהילת הגויים מחליפה את ישראל. באותה תקופה גדל מאד מספר המאמינים הגויים וההתנשאות השתלטה עליהם. המאמינים בקרב העמים לא הבינו מדוע זה היה כל כך חשוב עבור שאול ללכת קודם לירושלים ולהיות עדות לבשורת החסד. הוא יכול היה לשלוח את התרומה הכספית עבור עניי הקדושים בעיר באמצעות אחרים. אבל שאול ידע שהוא אישית חייב ללכת לירושלים, ולכן הוא ניצל את הדלת שנפתחה לפניו דרך הבאת התרומה לירושלים. גלט' ב' 10:

"וּבְלִבְדִּי שֶׁנִּזְכַּר אֶת הָעֵנָפִים. וְאֲכֹן אֶת זֹאת שְׂקִדְתִּי לַעֲשׂוֹת." מכיוון ששאול כבר היה באסיה הקטנה, הגיוני היה שיסע קודם לרומא ואחר כך לירושלים. ומדוע הוא רצה לנסוע לירושלים אם הוא ידע שיירדף שם, ייאסר וייעונה. אם המאמינים הגויים היו מבינים את האחריות האדירה

שמוטלת עליהם במאבק עבור הצלתו של שאול באמצעות תפילה, אני מאמינה שהתוצאה יכולה היתה להיות אחרת. אני לא יודעת אם הם ארגנו משמרות תפילה סביב השעון בנוסף לתוכניות השגרתיות שלהם, בכדי להתפלל עבור שאול והצלתו. שאול האמין שהם יכלו להציל אותו מידיהם של הסוררים שביהודה כפי שתפילות המאמינים בירושלים הצילו את פטרוס מבית הכלא. דבר אחד אנו יודעים והוא זה, ששאול לא הגיע לרומא בשמחה אלא בכבלים. הוא ידע שעליו להגיע לרומא כך או אחרת, כי ישוע אמר לו זאת. אם הוא יגיע לרומא חופשי או אסור, לפי דעתו של שאול, זה כבר היה תלוי בתפילות המאמינים עבורו ועבור בשורת החסד. כששאול דיבר להגנתו בבית המקדש וההמון הקשיב לו, הם הקשיבו עד שאמר משפט אחד. הם הקשיבו לדבר עדותו ועל ההתגלות שהיתה לו מן השמים, הם הקשיבו לדבר טבילתו ועל המחילה שקבל מאלוהים על חטאיו. אבל הם לא יכלו להקשיב למשפט הבא. מה "ש כ"ב 21:

"אך הוא אמר אלי, 'לך, כי אני אשלח אותך הרחק, אל הגויים'. עד לדבר הזה הקשיבו אליו ואז הרימו קולם וקראו: "הסר מעל האדמה אֶחָד שְׁפָזָה! הוא לא רָאוּי לחיות!" בעולם הרוחני היתה התנגדות עצומה בשעה ששאול אמר שהוא נשלח על ידי אלוהים להטיף את הבשורה גם לגויים. המסר שאומר שהבשורה ניתנה ליהודי ולגוי, נדחה. אם נתבונן במילה 'סוד' או 'רז' נראה שהיא מופיעה בעיקר במכתביו של שאול השליח. בספר דניאל אנו רואים את המילה הזו קשורה במלכות אלוהים. המילה סוד מופיעה בקשר לסוד האלוהים, לסוד המשיח, לסוד הקהילה, לסוד הבשורה ולסוד גוף המשיח. שאול מתאר את הקשר והאחדות של המאמינים הגויים עם המאמינים היהודים גם כן כסוד. המציאות של האמת הזו תהיה עדות חשובה עבור העולם הנראה לעין וגם לעולם הנסתר מעין. שאול משתמש במילה 'סוד' או 'רז' מספר פעמים באיגרת אל האפסים כשהוא מדבר על האחדות בין היהודים והגויים שבעבורה ישוע מת. אפס' ג' 4-10:

"כִּשְׁתִּקְרָאוּ תוֹכְלוּ לְרֵאוֹת אֶת הַבְּנֵי בְרֵז הַמְּשִׁיחַ, הָרֵז אֲשֶׁר בְּדוֹרוֹת הַקִּדְמוֹת לֹא נִדְעַ לְבְנֵי אָדָם, כְּמוֹ שֶׁנִּגְלָה כְּעַת לְשִׁלְיָחָיו וְלִבְנֵי אֵיּוֹ הַקְּדוֹשִׁים, בְּדֶרֶךְ הָרוּחַ, שִׁיְהִיו הַגּוֹיִים שְׂתִפְּי נִחְלָה, שְׂתִפְּי גוֹף וְשְׂתִפְּי הַהִבְטָחָה בְּמְשִׁיחַ יֵשׁוּעַ עַל-יְדֵי הַבְּשׂוּרָה; וְלִבְשׂוּרָה זֹאת הַיִּיתִי לְמִשְׁרַת מִתְקַף מִתְּנַת הַחֶסֶד שֶׁאֵלֵהִים נָתַן לִי כְּפִי פְעָלַת כְּחוֹ. לִי, הַקֶּטָן מִכָּל הַקְּדוֹשִׁים, נָתַן הַחֶסֶד הַזֶּה לְבֶשֶׁר לְגוֹיִים אֶת עֶשֶׂר הַמְּשִׁיחַ, הַעֲצוּם לְאִין חֶקֶר, וְלִהְיֶיךָ עֵינֵי כָל לְדַעַת מַהִי תְּכִנִּית הָרֵז אֲשֶׁר הָיָה צָפוֹן מֵעוֹלָמִים בְּאֵלֵהִים בּוֹרָא הַכֹּל. וְכֵן בְּאִמְצָעוֹת הַקְּהֵלָה תִּדְעַ עֵתָה לְרֵשִׁיּוֹת וְלִמְשָׁלוֹת שְׁבַשְׂמִים חֲכַמֵּי אֱלֹהִים הַעֲתִירָה." בפסוקים אלה אנו רואים ששאול מיחס את הסוד הזה, של אחדות בין יהודי לבין גוי, לבשורה. בהמשך שאול מדבר על הרז שבאחדות בין הבעל לאישה בנישואין והוא משנה את הנושא באופן ספונטני. אפס' ה' 32: "גְּדוֹל הָרֵז הַזֶּה, וְאֲנִי מִתְכַּוֵּן לְמְשִׁיחַ וְלִקְהֵלָה." הוא רואה בנישואין תמונה סמלית שמקדימה ומתארת את האחדות שתהיה בין המשיח לבין כלתו, הקהילה. לשאול היה לא רק את לב הכלה, אלא גם את לב החתן, ישוע, עבור כלל גוף המשיח. בסופו של דבר זו תהיה ישות גלויה ונראית לעין, של קהילה אחת ומאוחדת המוכנה כמו כלה. אינני חושבת שהיו עוד כמו שאול שהבינו כל כך לעומק את הרז הזה, כפי ששאול הבין ונשא אותו בליבו. זה כמו ששאול הוא התגלמות בבשר של הרז הזה של בשורת החסד. הוא מגשים את האחדות הזו בגופו כך שהיא כל חייו, ועבורה הוא מוכן לחיות וגם למות. הוא משתמש במילה רז או סוד גם באיגרתו אל הרומים. רומ' י"א 25-26:

"הוֹ, אַחִי, אֵינְנִי רוֹצֵה שִׁיעֲלֶם מִכֶּם הָרֵז הַזֶּה, פֶּן תִּהְיֶיךָ חֲכָמִים בְּעֵינֵיכֶם: קֵהוֹת לִבְ אֶחְזָה בְּמִדַּת מָה אֶת יִשְׂרָאֵל, עַד אֲשֶׁר יִכְנַס מְלֹא הַגּוֹיִים. וְכֵן כָּל יִשְׂרָאֵל יִשְׁעַ, כְּמוֹ שְׂכַתּוֹב." תוכנית אלוהים עבור ישראל בקץ הימים נסתרת גם מעין, ואנו נראה אותה מתגשמת כאשר זמנם של הגויים יתמלא ויבוא לקיצו. מרכז השירות הזה הוא המשיח עצמו, ולכן הוא כותב בקול' ב' 2:

"למען ינחם לבבם ויתקשרו יחדיו באהבה ויגיעו אל כל העשר אשר בהבנה השלמה, אל ידיעת רז האלהים, המשיח. " או בקול' א' 27:

"אכן לכם רצה אלהים להודיע מהו עשר תפארת הרז הזה בקרב הגויים, והוא:

המשיח בקרבכם, התקוה אל הכבוד. " האחדות הזו בין יהודי לגוי אפשרית רק במשיח ישוע, ורק בו אנו נכנסים לאחדות ששאל מדבר עליה באיגרותיו. אפשר לתאר זאת בתמונה בה ישוע מחכה לנו על פסגתו של הר וקורא למאמינים היהודים ולמאמינים הגויים לבוא אליו. בנוכחותו אנו נכנסים אל אחדות אמיתית שאפשרית רק בו. הוא קרא לירושלים לבוא אליו עם המילים בלוקס י"ג 34:

"...כמה פעמים חפצתי לקבץ את בניך כתרנגלת המקבצת את אפרוחיה תחת כנפיה ולא רציתם. " כל סוג אחר של אחדות שנצליח להשיג בכוחות עצמנו או דרך רוח ההומניזם, בין יהודים משיחיים לבין נוצרים מעמים זרמים שונים, תהיה כמו מפגש באמצע הדרך מבלי להגיע ממש לפסגה. כי אז אנו מפסידים את העומק של אלוהים ואת המטרה שהוא הציב, ועל כולנו להישמר מעשייה שהיא מחוץ לרוח המשיח. פעולה שמתבססת על כוחותינו שלנו תגרום לכך שנחטיא את המטרה שאלוהים נתן ואת קריאתו. כיום ישנה הכרה נוצרית במסורות יהודיות ואף קבלה של היהדות שנשארת לפעמים במישור ההומניסטי. גם בספר התגלות אנו פוגשים במילה רז או סוד. התג' י' 7:

"אולם בימי קול המלאך השביעי, בעמדו לתקע בשופר, גם ישלם רז האלהים, כמו ששאל לעבדיו הנביאים. " שאלתי היא, האם אלוהים מדבר כאן בספר התגלות, על אותו הרז ששאל דיבר עליו וכבר הבין אותו קודם? האם זה קשור לרז של המשיח והאחדות של היהודים והגויים בקהילת קץ הימים המוכנה לו ככלה? בספר התגלות אנו קוראים על תמונה אחרת של כלת המשיח, ירושלים היורדת מן השמים. התג' כ"א 2:

"ראיתי את עיר הקדש, ירושלים החדשה, יורדת מן השמים מאת האלהים, מוכנה ככלה מקשטת לבעלה. " האחדות מגיעה לכלל שלמות בירושלים היורדת מן השמים. יש המחפשים בימנו אחר התגלויות מיוחדות ונבואות. כמה נפלא יהיה אם הרז הגדול ביותר והתגשמות הנבואה יהיו האחדות בין היהודי לבין הגוי בכלה המוכנה למשיח. אני מאמינה, בגלל ההיסטוריה האיומה שקיימת, שזה ידרוש התערבות יצירתית של אלוהים בכדי להביא את שני החלקים האלה ביחד. אם מישהו נפגע באופן קשה ממחלה עלינו להתפלל עבור נס יצירתי מאת אלוהים, כפי שקרה עם האיש שנולד עיוור. אחרי שנפקחו עיניו הוא יכול היה לראות בפעם הראשונה בחייו. בברית החדשה אנו רואים באיגרת אל האפסים שהמילה 'לברוא' מתייחסת לישוע. אפס' ב' 15:

"כדי לברא בו עצמו את השנים לאדם חדש אחד ובכך לעשות שלום. " כיחידים יש לנו את היכולת וההזדמנות לחיות בבריאה החדשה הזו, גם אם שאר גוף המשיח שמורכב ממאמינים יהודים וגויים לא חי כך ביחד בימנו. אבל שאול קורא לכולם לחיות כבר עכשיו במציאות הרוחנית הזו. גלט' ו' 15-16:

"כי לא המילה חשובה אף לא הערלה, אלא בריאה חדשה. כל הנוהגים לפי פלל זה, שלום ורחמים עליהם ועל ישראל השכיכים לאלהים. " הרז הזה וקריאתו של שאול הוזנחו לאחר מותו. כמאמינים שבאו מן היהודים ומן הגויים, עלינו לחזור ולהתפלל עבור התגשמות הסוד הזה כיום, וזה מתקשר לעדות של שאול. אני מאמינה שביחד עם כבליו של שאול נכבלה גם בשורתנו במידה מסוימת ולא שוחררה אף פעם במלואה. במשך 2000 השנים האחרונות העולם עוד לא ראה את האחדות הזו בין יהודי לגוי בקהילה, אך זו היתה אז ועדיין היום, מטרתו של אלוהים. לכן שאול כותב באפס' ג' 10:

"וכך באמצעות הקהלה תודע עתה לרשיות ולממשלות שבשמים חכמת אלהים העתירה. " לא רק שהעולם לא ראה את האחדות הזו במשיח, אלא לצערנו הרב, העולם ראה את ההיפך הגמור בכנסיות ובאופן התנהגותן כלפי היהודים.

במקום לעזור לעם היהודי להסיר את המסווה ששאל דיבר עליו, כנסיית הגויים הוסיפה מסווה על מסווה והקשתה עליהם עוד יותר להכיר את המשיח בדמותו של ישוע. שאל ידע שהוא נקרא להיות כרוז לבשורה, שליח ומורה שלה. טימ"ב א' 11:

"בְּשׁוֹרָה זֹאת, אֲנִי נִתְּמַנֵּיתִי לָהּ לְכְרוֹז וְשְׁלִיחַ וּמוֹרָה." הוא מדבר על הבשורה שלו אותה הוא קיבל באמצעות התגלות. גלט' א' 11-12:

"הַרִינִי מוֹדִיעַ לָכֶם, אַחִי, כִּי הַבְּשׁוֹרָה שֶׁבִּשְׂרָתִי אֵינָה לְפִי מַחְשַׁבֶת אָדָם, שֶׁכֵּן לֹא קִבַּלְתִּיהָ מֵאָדָם אֶף לֹא לְמִדּוּנֵי אוֹתָהּ, אֶלָּא קִבַּלְתִּיהָ בְּהִתְגַּלּוֹת שֶׁל יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ." למה הוא מתכוון כשהוא אומר שהוא קיבל את הבשורה בהתגלות? בדרך כלל אנו מקשרים את המילה בשורה רק עם המסר של המבשר שמסביר את הצעדים הראשונים של האמונה. אבל למעשה, שאל לא למד את הצעדים הראשונים באמונה דרך התגלות אלא מפיו של חנניה. מה"ש כ"ב 13, 16:

בָּא אֵלַי [חַנְּנִיָּה] וְעָמַד לְיָדִי. אָמַר אֵלַי, 'שְׂאוּל אַחִי, רְאֵה שׁוֹב!' בְּאוֹתָהּ שָׁעָה רָאִיתִי אוֹתוֹ... וְעִכְשָׁו לָמָּה אַתָּה מִתְמַהֵמָה? קוּם, הִטְבֵּל וְהִתְרַחֵץ מִחֻטְאֶיךָ בְּקֶרְאֶךָ בְּשִׁמּוֹ." אם כן, אל איזה חלק מהבשורה מתייחס שאל? לחלק בטימ"ב ב' 8-9:

"זָכַר אֶת יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ שֶׁנֶּעוֹר מִן הַמֵּתִים, אֲשֶׁר הוּא מְזַרַע דָּוָד כְּדָבָר בְּשׁוֹרָתִי, הִיא הַבְּשׁוֹרָה שֶׁבִּעֲבוּרָהּ אֲנִי סוֹבֵל רָעוֹת עַד כְּדֵי שֶׁבְּתִי בְּכַבְּלִים כְּעוֹשֶׂה עֹל. אוֹלָם דָּבָר הֶאֱלֵהִים אֵינְנוּ בְּכַבְּלִים." או לחלק בטימ"ב א' 8:

"לָכֵן אֵל תְּבוֹשׁ לֹא בְּעֵדוֹת אֲדוֹנֵנוּ וְלֹא בִּי, אֲסִירוֹ, אֶלָּא סָבַל אֶתִּי אֶת חֲבֵלֵי הַבְּשׁוֹרָה כְּפִי כַח הֶאֱלֵהִים." האחדות בין המאמינים שבאו מהיהודים ומהגויים היא חלק מאד חשוב בבשורה עבור שאל. לכן כתוב בבשורת יוחנן י"א 51-52:

"לֹא מִלְבוֹ אָמַר זֹאת, אֶלָּא שֶׁבְּהִיּוֹתוֹ כִּהֵן גְּדוֹל בְּאוֹתָהּ שֶׁנָּה הִתְנַבֵּא כִּי יֵשׁוּעַ עֲתִיד לָמוֹת בְּעַד הָאֵמָה, וְלֹא רַק בְּעַד הָאֵמָה, אֶלָּא גַם כְּדֵי שֶׁיִּקְבֹּץ לְאַחַד אֶת נְפוּצוֹת בְּנֵי-הָאֱלֹהִים." ישוע מת על הצלב גם עבור האחדות שבין מאמינים יהודים וגויים והיא בעלת חשיבות עבור הישועה. ישועת האדון איננה רק עבור חטאינו, אבל גם כדי שהאחדות תתגשם באופן אמיתי. אם הכנסייה היתה מבינה את מידת החשיבות של אמת זו ועד כמה היא יקרה למשיח ישוע ולאבינו שבשמים, היינו רואים שינויים גדולים מתרחשים בכנסייה הכלל עולמית. לכן גם כתוב ביוח' י' 16:

"גַּם צֹאן אַחֲרוֹת יֵשׁ לִי, אֲשֶׁר אֵינְנוּ מִן הַמִּכְלָא הַזֶּה. עָלֵי לְהִנְהִיג גַּם אוֹתָן. הֵן אֶת קוֹלֵי תִּשְׁמַעְנָה וְיִהְיֶה עֲדָר אֶחָד וְרוֹעֶה אֶחָד." העת מאוחרת והגיע כבר הזמן שהכנסייה תשנה את סדרי העדיפויות שלה ותתחיל לחיות במציאות של אחדות זו, מכיוון שהאדון מת עבורה לפני זמן רב. כפי ששאל נקשר בכבלים, במידה מסוימת, נכבלו גם בשורתו ומשימתו. הוא לא הגיע חופשי ושמח לרומא אלא אסור בכבלים, וככל שאנו יודעים הוא גם לא הגיע לספרד כפי שתכנן. ואני שואלת, מאחר ששאל נאסר והוצא להורג, האם יתכן שביחד איתו גם הקריאה להביא את בשורת החסד לירושלים לעולם לא הגיעה לידי מיצוי מלא? האם הסוד הזה של אחדות בין יהודי וגוי היה אי פעם בעל חשיבות עבור הקהילה בירושלים וקהילות הגויים? האם היו מאמינים שלקחו את המשא הזה אל ליבם כפי ששאל עשה, בכדי שבשורת החסד תגיע לירושלים? האם אנחנו לקחנו על עצמנו את בקשתו של שאל ברומים ט"ו להתפלל עבור פריצת דרך בירושלים? לאיזה כיוון יכלה הכנסייה ללכת לו היתה מטפלת כראוי ומן תחילת קיומה, בשורש הגזענות והאנטישמיות? אם חלק זה בבשורה היה מובן ובא לידי התממשות אז, אולי זה היה מונע פילוגים רבים שיצרו את כל הזרמים השונים? האם באמת מנחה לראות התעוררות רוחנית אם לא נשכיל לחיות את האחדות הזו כהוויתה, במיוחד בירושלים? לדעתי זוהי אחת הסיבות לכך שהמאבק בירושלים הוא כה עז.

בית המקדש בירושלים היה אמור להיות בית תפילה לכל העמים (מרקוס י"א 17). שאל היה נציג של בשורת החסד ולכן לביאתו לירושלים היתה משמעות נבואית. שאל בגופו היווה מעין

גשר כי עמוק בנפשו הוא נשא את האהבה עבור שני חלקי האנושות, היהודי והגוי. הוא ידע את רז האלוהים במשיח, את כלת המשיח, הקהילה האחת. הסוד של אחרית הימים גם כן לא נסתר מעיניו. שאול הבין שמאמינים מקרב היהודים ומבין הגויים יש להם מבוא אל אותו החסד, והוא מימש זאת בחייו, אבל הוא היה אסור בכבלים. אפס'ו' 18-20:

"בְּכָל תְּפִלָּה וְתַחֲנִיחַ הַתְּפִלָּלוּ תִּמְדוּ בְרוּחַ. שְׁקִדוּ בַתְּפִלְתְּכֶם וְהִתְמִידוּ בַתְּחִנָּה בְּעַד כָּל הַקְדוּשִׁים וְגַם בְּעַדִּי, שֶׁתִּנְתְּנָה לִי מַלְאָכָה לְבָאֵמֶץ לֵב אֲפַתַח פִּי לְהוֹדִיעַ אֶת סוֹד הַבְּשׂוּרָה אֲשֶׁר בְּגִלְלָהּ אֲנִי שֹׁרֵר אֶסוּר בְּכַבְלִים." הכבלים הושמו על ידיו בירושלים למרות שביקש מהמאמינים ברומא להתפלל בעדו כדי שזה לא יקרה. האם קהילת המאמינים בגויים עדיין קרואה להתפלל עבור שחרורה של בשורת החסד במיוחד בירושלים? ישוע כבר מת עבור אחדות זו, ואנחנו מתפללים עבור ההתגשמות שלה, כפי ששאל כבר הבין זאת מזמן. עם מחשבות אלה אודות שאול אני רוצה לעודד אתכם להתפלל ביתר שאת עבור שלום ירושלים, שלום שאיננו יכול לבוא עד ששר השלום יבוא. מי ייתן והוא יאיר לנו עוד וייתן לנו התגלות כדי שנדע כיצד לעמוד עם ירושלים וישראל ביחד עם העמים כולם.

ברצוני להוסיף ממחשבותיו של כריסטוף בלומהרט, שהיה רועה קהילה לותרני בגרמניה במאה שעברה, ודיבר על שיקום האהבה והאמת בכנסיה. אנו קוראים במרק' א' 16-18:

"כִּי אֲשֶׁר הֵלַךְ עַל שְׂפַת יַם הַגִּלְגַּל רָאָה אֶת שְׁמֵעוֹן וְאֶת אַנְדְרִי אַחֵי שְׁמֵעוֹן פּוֹרְשִׁים רִשְׁתוֹת בָּיִם, כִּי דִיבְּרָה הָיוּ. אָמַר לָהֶם יֵשׁוּעַ: "לָכוּ אַחֲרַי וְאֶעֱשֶׂה אִתְּכֶם לְדִבְרֵי אַנְשִׁים." מִיָּד עָזְבוּ אֶת הַרְשָׁתוֹת וְהָלְכוּ אַחֲרָיו." ישוע מקשר בין מקצועו של פטרוס כדייג אל קריאתו העתידית כדייג של אנשים. מעניין לראות שבפסוקים הבאים 19-20 כתוב:

"הוּא הֵלַךְ קִצְתַּת הַלְאָה וְרָאָה אֶת יַעֲקֹב בְּ-זִבְדֵי וְאֶת יוֹחָנָן אַחֵיו וְהֵם בְּסִינְיָה מִתְקַנְיִם אֶת הַרְשָׁתוֹת. מִיָּד קָרָא לָהֶם. הֵם עָזְבוּ אֶת זִבְדֵי אֲבִיהֶם בְּסִינְיָה עִם הַשְּׂכִירִים וְהָלְכוּ אַחֲרָיו." כפי שישוע קישר בין עיסוקם של פטרוס ואנדרי לעתידם, באותו האופן קיים קשר בין עיסוקם של יעקב ויוחנן עם עתידם. האדון לא קרא להם בתחילה להיות מבשרים אלא לתקן רשתות. מהי הפעולה של מתקני רשתות? במאות הראשונות רשתות האהבה והאמת נקרעו בתוך הקהילה כפי שכתוב בלוקס ה' 6:

"הֵם עָשׂוּ כֵן וְלָכְדוּ דָגִים רַבִּים מְאֹד, עַד שֶׁכִּמְעַט נִקְרְעוּ הַרְשָׁתוֹת." משמעות הדבר היא שאנשים שכן השתייכו לישוע יכולים היו למצוא עצמם מחוץ לקהילה ואילו אנשים שלא היו שייכים לו מצאו את עצמם בתוך הקהילה. האהבה איננה יכולה לבוא על חשבון האמת והאמת לא על חשבון האהבה. לומר למישהו את האמת ללא אהבה יוביל לכך שהאמת לא תתקבל כי היא ניתנה ללא אהבה. אבל לא לומר את האמת בגלל האהבה כביכול גם זה איננו אהבה לאור הכתוב בדבר אלוהים. הרשת השזורה באהבה ובאמת של אלוהים, נקרעה, וכעת אלוהים קורא למתקני הרשתות לשירותו בכדי שיתקנו אותה ויחזירו אותה למצבה המקורי והשלם. אם הרשת מלאה בקרעים אזי אי אפשר לתפוס בה דגים כי הם יצאו ממנה ויאבדו בקלות רבה. אפשר להשוות את כמות הדגים הגדולה שהם לכדו אז עם בישור הבשורה בכל העולם, ואת זה אי אפשר לעשות עם רשת מלאה בקרעים. לפני שזה יקרה צריך לתקן אותה, גם ביחס לאחים היהודים-משיחיים ולישראל. מנקודת מבט נבואית דיג הדגים הגדול עדיין עתיד לקרות והוא מתואר ביוח' כ"א 11:

"עֲלֶה שְׁמֵעוֹן כִּיפֹא וּמִשְׁךְ אֶת הַרְשָׁת אֶל הַחוּף וְהִיא מְלֵאָה דָגִים גְּדוֹלִים, מֵאָה וְחֲמִשִּׁים וּשְׁלוֹשָׁה, וְאֵף שֶׁהָיוּ רַבִּים כָּל כֵּן לֹא נִקְרְעָה הַרְשָׁת." במכתביו לקהילות מזהיר יוחנן מפני תורות שקר כמו של הגנוסטיים והניקולסים. הוא מזכיר להם שוב ושוב להתמיד באמת ובאהבה. אני בהחלט מאמינה שלא נראה התעוררות רוחנית או הפצה כלל עולמית של הבשורה אם לא נטפל בתחלואיה של הכנסייה. היחס שלנו לשורשי אמונתנו, שבישוע הם נעוצים בישראל ובירושלים כפי ששאל כותב זאת ברומים י"א, מנותק. דרך פרינס פעם אמר שמי שמכפתר לא נכון את הכפתור הראשון גם שאר הכפתורים לא יהיו במקומם הנכון.

3. תשובה אצל הנביא דניאל והשליח שאול

מאמינים רבים אינם אוהבים לשמוע דברי הטפה על חזרה בתשובה, לרוב בגלל שאינם יודעים כיצד להתייחס לנושא, ומכיוון שהם לא ידועים מה לעשות עם הרגשת חוסר הנוחות שהנושא מעורר בהם. לעיתים רחוקות אנחנו שומעים דברי הטפה כה חזקים כמו זו שפטרוס נתן במה"ש ב' 37:

"כְּשִׁמְעֵם הַתְּעַצְבוּ מְאֹד בְּלִבְכֶם וְאָמְרוּ לְכִיפֹא וְלִשְׁאֹר הַשְּׁלִיחִים: אֲנָשִׁים אַחִים, מָה עָלֵינוּ לַעֲשׂוֹת?" התוצאה באותו מעמד היתה שהדברים שאמר חדרו אל ליבם והם בתגובה רצו לדעת מה עליהם לעשות? כאשר צריך להתמודד עם אשמה רחבה יותר שחורגת מגבולות החטא האישי של כל אחד מאיתנו, במקרים כאלה נתקלים בבלבול רב במיוחד. יש אנשים שכל מה שהם רואים בתגובה לכך זו מנהרה חשוכה וארוכה שנפרשת לפניהם, ולכן הם מעדיפים שלא להיכנס בה כלל. אבל איך נוכל לתאר להם שיש אור בקצה המנהרה הזאת? לעיתים קרובות עולה השאלה האם אנחנו יכולים להיות מאמינים באמת ולא להזדהות עם חטאי עמנו? אני חושבת שכן, אנחנו יכולים להיות מאמינים אמיתיים אבל אז, איך נוכל לדעת באמת את אשר מכביד על ליבו של ישוע, אם הדברים שמעציבים אותו לא מעציבים אותנו ואינם חשובים לנו? כמו ששאול כתב אל הפיליפים מה הוא באמת רוצה. פיל' ג' 10:

"כִּדְי לְדַעַת אוֹתוֹ וְאֵת כַּח תַּחֲתֵיתוֹ וְאֵת הַשְּׁתַּפּוֹת בְּיִסּוּרָיו וְלַהֲדַמּוֹת לוֹ בְּמוֹתוֹ." ישוע הוא עדיין הכוהן הגדול העליון שלנו והוא עדיין מתפלל ומפגיע בעד כולנו. עבר' ז' 25:

"לְכֹן הוּא גַם יְכוּל לְהוֹשִׁיעַ לְנִצָּח אֵת הַבָּאִים לְאֱלֹהִים דְּרַכּוֹ, כִּי חַי הוּא תָּמִיד כְּדִי לְהַפְגִיעַ בְּעַדָּם."

כגרמנים וכאוסטרים אנחנו שומעים לעיתים קרובות את השאלה, מתי יגיע הזמן שבו החזרה שלנו בתשובה על השואה תינתן במלואה ותהיה מספיקה? הרי מדובר בחטא לאומי מכיוון שמעל 90% מהאוכלוסייה קיבלו את פניו של היטלר עם הכרזת 'הייל היטלר', שאומרת שממנו באה הישועה. על חטא שנעשה באופן לאומי צריכה להיות גם חזרה בתשובה בקנה מידה לאומי. אינני חושבת שיהיה זה מציאותי לצפות מכלל האוכלוסייה לחזור בתשובה אבל כן יש לצפות שלפחות כל המאמינים הנוצרים מכל הזרמים בכנסייה יגיבו לדרישתו של אלוהים לחזור בתשובה. עלינו גם להתפלל עבור רחמיו של אלוהים עלינו ושהוא ייתן לנו את הסימן לכך שכוחם של האנטישמיות והגזענות הולך ונחלש בחברה שלנו היום, כי אלוהים מחפש את הפרי שנובע ממעשה של חזרה בתשובה. דוגמא נפלאה לכך אנו רואים בחייו של הנביא דניאל.

דניאל היה צעיר כשהובא לבבל עם שאר גולי ציון והוא לא היה אחראי לחטאים שעשו אבותיו. הוא גם לא פעל מתוך נאמנות למסורת גרידא כי הוא לא היה ממשפחת הכוהנים אלא ממשפחת המלוכה. הוא הבין שהזדהות עם חטאי האבות תוך כדי תפילה איננה רק דבר שהכוהנים עושים במסגרת כהונתם אלא דבר שאלוהים בעצמו חיפש אנשים שיתנדבו לעשות אותו. דניאל שם לב לכתוב בספר ירמיה, על כך שאחרי 70 שנה אלוהים ישחרר את בני יהודה משביים בגולה. אבל הוא לא רק קיבל את הנבואה הזו באופן פאסיבי וישב וחיכה ששבעים השנים יחלפו להם, מתוך המחשבה שהזמן ירפא את הפצעים ויעביר את חטאי העם מעליהם. לא, הוא ידע שצריך להיות מישהו או קבוצה של אנשים מאמינים שיעמדו בפרץ עבור חטאי העם ויחזרו בתשובה בעבור עמם. דניאל אמנם היה צעיר אך הוא לא חשב שבני דורו טובים יותר מהדור של אבותיו. גם ישוע הזהיר אותנו שלא נחשוב שאנחנו טובים יותר מאבותינו. מתי כ"ג 30-32:

"אוֹמְרִים אֲתֶם: 'אלוֹ חַיֵּינוּ בְיָמֵי אֲבוֹתֵינוּ לֹא הָיִינוּ שְׂתַפִּים עִמָּהֶם לְשַׁפֵּךְ אֵת דָּם הַנְּבִיאִים.' כֵּן אֲתֶם מְעִידִים עַל עַצְמְכֶם שְׂבָנִים אֲתֶם לְרוֹצְחֵי הַנְּבִיאִים. אֲף אֲתֶם מְלֹאוֹ אֵת סֵאת אֲבוֹתֵיכֶם!" אנחנו שואלים את עצמנו, איך ננהג אנחנו תחת שלטון דיקטטורי כשכונת

מוות מרחפת על ראשינו? את התשובה על כך נצטרך לגלות בבוא הזמן. בספר דניאל רואים עד כמה אלוהים ציפה וחיכה לאיש כמו דניאל שיקום ויפגיע בעד עמו, ועד כמה האדון העריך את התפילות ואת התשובה של דניאל. אלוהים שלח אליו את שר המלאכים גבריאל שאמר לדניאל **שהוא איש חמודות, כלומר שהוא אהוב מאד על אלוהים, ושבשמים תפילותיו נענו מיד. דניאל ט'** 23: "בתחלת תחננוניך יצא דבר ואני באתי להגיד כי חמודות אָתָהּ וּבִין בְּדָבָר וְהָבִן בְּמַרְאֵהּ."

בשמים חיכו למישהו שיזדהה עם חטאי עמו. תפילותיו שחררו מאבק רוחני שהתרחש במקומות העליונים. בכתבי הקודש מוזכרים רק שלושה מקרים בהם נשלח המלאך גבריאל והתגלה אל אנשים מעם ישראל - דניאל, זכריה ומרים. דניאל ומרים זכו לקבל ממנו שבחים. לוקס א' 28: "אמר המלאך, 'שמחי, ברוכת החסד. יהוה עמך'". למרים הוא אמר ברוכה את בנשים! לדניאל הוא קרא איש חמודות. אבל את זכריה הוא שאל "מדוע לא האמנת?" **לוקס א' 19:** "אני גבריאל הנצב לפני אלהים. נשלחתי לדבר אליך ולבשר לך זאת. והנה תאלם ולא תוכל לדבר עד אשר יקרו הדברים האלה, על שלא האמנת לדברי אשר יתקיימו בעתם." מדוע קרא אלוהים לדניאל 'איש חמודות'? כי דניאל היה צריך לשמוע שאלוהים אוהב אותו. אם אלוהים אומר למישהו 'אל תפחד!' זה בגלל שהאדם הזה מפחד. אם הוא אומר למישהו אתה איש חמודות, כלומר, אתה אהוב על ידי, זה בגלל שהאיש הזה צריך לשמוע זאת, כי הוא לא מרגיש את אהבת אלוהים. כשדניאל ראה את חטאי העם הוא הזדהה איתם כל כך עד שהוא לא יכול היה להרגיש את אהבתו של אלוהים כלפיו. דבר דומה קרה לישוע על הצלב. הוא לקח על עצמו את חטאי העולם כולו והוא התפלל: מתי כ"ז 46: "אלי, אלי, למה עזבתני?" דניאל היה זקוק לקבל את האישור הזה מאת אלוהים שהוא עדיין אוהב אותו. אפשר גם לשאול מדוע קבלו דניאל, איש החמודות, והשליח יוחנן חזיונות כל כך נוראיים לגבי העתיד? גם יוחנן קיבל תואר של חיבה מיוחדת. יוח' כ"א 7: "התלמיד האהוב על ישוע." דוקא למשרתי האהובים גילה אלוהים את הדברים הקשים במיוחד. בספר דניאל עצמו אנו מוצאים את אחד ההסברים לכך. דניאל י"ב 3:

"וְהַמְשַׁפְּלִים יִזְהָרוּ כְּזֹהָר הַרְקִיעַ וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים כְּכֹכְבִים לְעוֹלָם וָעֶד." בקץ הימים יתרחשו דברים רבים שלא נוכל להבין אותם ונהיה תחת התקפה שתכוון נגד אמונתנו באדון. **המטרה הראשונה של האויב תהיה לערער את אמונתנו. ישוע התפלל עבור פטרוס: לוקס כ"ב 31-32:** "שמעון, שמעון, הנה דרש השטן לטלטל אתכם פחטים בכבדה. אבל אני התפללתי בעדך שלא תכלה אמונתך."

גם השליח שאול, כשהתקרב לסוף ימיו, כתב לטימותיאוס בטימ"ב ד' 7-8: "את המלחמה הטובה נלחמתי, את המרוץ השלמתי, את האמונה שמרתי. מעתה שמונה לי עטרת הצדקה אשר האדון, השופט הצדיק, יתן לי ביום ההוא; ולא רק לי בלבד, אלא גם לכל אוהבי הופעתו."

עטרת הצדקה השמורה לשאול לא ניתנה לו בגלל כל המעשים הטובים שהוא עשה אלא בגלל שהוא שמר את האמונה ואהב את האדון ואת הופעתו. בקץ הימים יהיו רבים שיאבדו את תקוותם ויצפו לקראת הבאות מתוך פחד. אבל האדון איננו מצפה זאת מילדיו. הוא אמר לנו בלוקס כ"א 28:

"כִּאֲשֶׁר יִתְחִילוּ לִקְרוֹת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הַתְּעוֹדְדוּ וְהַרְיִמוּ רְאִשֵׁיכֶם, כִּי קִרְבָּה גְּאֻלְתְּכֶם." דניאל ויוחנן נחשבים לאהובים על ידי האדון וכך גם אברהם ומשה. הדברים שאלוהים גילה לאברהם ולמשה גרמו להם להתפלל עוד יותר ולהפגיע. ברא' י"ח 17: "ויהוה אמר המכסה אני מאבריהם אשר אני עשה."

בספר התגלות אנו רואים כיצד אלוהים ייתן למנצח סמכות למלוך ולשלוט על העמים. התג' ב'

26: "הַמְנַצֵּחַ וְשׁוֹמֵר אֶת מַעֲשֵׂי עַד קֵץ, אֲנִי אֶתֵּן לוֹ סִמְכוֹת עַל הַגּוֹיִים." המצב במדינות שלנו יכול להשתנות באמצעות תפילה והפגעה.

דניאל לא ממעיט בגודל החטאים של עמו ישראל וגם לא מתעלם מחלק מהם. ולכן לאלוהים אין יותר מה להוסיף. דניאל גם מוכן באופן אישי לשלם מחיר כבד. הוא התפלל וצם לעיתים קרובות ולפעמים אכל רק זרעונים וירקות. לפני שהחל להתפלל ולהפגיע בעד עם ישראל הוא השפיל עצמו לפני אלוהים והתוודה על חטאיו שלו ועל כישלונותיו. גם אנחנו, לפני שאנו באים בתפילת הפגעה עבור חטאי עמנו עלינו קודם כל להתוודות על חטאינו שלנו. דניאל ט' 20:

"וְעוֹד אֲנִי מְדַבֵּר וּמִתְפַּלֵּל וּמִתְוַדֶּה חַטָּאתִי וְחַטָּאת עַמִּי יִשְׂרָאֵל." כשקיימנו לראשונה שבוע של תפילה וצום באושוויץ, בשנת 1995, לא ידענו איך כל החברים בקבוצה יסתדרו עם שתייה בלבד במשך שבוע מבלי לאכול. אבל למרבה ההפתעה זה היה קל יחסית לרוב הקבוצה חוץ מאישה אחת. כמעט היינו צריכים לאשפז אותה. מאוחר יותר למדנו שהיא היתה מעורבת במערכת יחסים חוטאת בעיני אלוהים. אנחנו אמנם לא הכרנו מקרוב כל אחד בקבוצה אבל אלוהים כן. רוח הקודש עזרה לנו לחזור בתשובה מלאה ובלב שבור. אנחנו לא יכולים באמת לחזור בתשובה מלאה בכוחות עצמנו אבל אנחנו יכולים להפריע לפעולת רוח הקודש אם איננו נותנים לה את מלוא חופש הפעולה בחיינו ובמפגשי התפילה שלנו. אלוהים לא הוסיף דבר על דברי דניאל בנוגע לחטאי העבר אלא רק לגבי העתיד לקרות, כי לא היה בזה צורך. נבואות דניאל היו בעלות עומק רב ובספר התגלות אנו קוראים שיוחנן קיבל חזיונות דומים לאלו של דניאל. דניאל ראה את בן האדם אך לא ידע את שמו. ליוחנן התגלה השם, האריה, השה, בן האלוהים, ישוע.

מה שדניאל חווה יכול להיות מפתח להבנה עבורנו. בגלל שהוא התוודה על חטאי העבר של עמו אלוהים יכול היה לתת לו נבואות בנוגע לעתיד. אינני חושבת שנקבל נבואות חשובות על העתיד אם לא נתייחס ברצינות לחטאי העבר. המלאך גבריאל אמר לדניאל שתפילותיו כבר נענו בשמים מן הרגע שהוא החל להתפלל ולהתענות לפני אלוהים, ושתפילותיו שחררו מלחמה רוחנית גדולה בשמים. דניאל י' 12-13:

"וַיֹּאמֶר אֵלַי אֶל-תִּירָא דְנִיָּאל כִּי מִן-הַיּוֹם הָרִאשׁוֹן אֲשֶׁר נִתְּתָ אֶת-לִבְךָ לְהִבִּין וּלְהִתְעַנּוֹת לִפְנֵי אֱלֹהֶיךָ נִשְׁמְעוּ דְבָרֶיךָ וְאֲנִי-בָאתִי בְּדַבְּרֶיךָ. וְשֶׁר מַלְכוֹת פָּרַס עָמַד לְנִגְדֵי עֲשָׂרִים וְאַחַד יוֹם וְהִנֵּה מִיכָאֵל אֶחָד הַשָּׂרִים הָרִאשׁוֹנִים בָּא לְעֲזָרְנִי וְאֲנִי נֹתַתִּי שֵׁם אֶצֶל מַלְכֵי פָּרַס." בזכות עזרתו ותמיכתו של שר המלאכים מיכאל, השר של עם ישראל, גבריאל יכול היה לעזוב את המלחמה שהיתה ערוכה בשמים ולהתפנות לזמן קצר בכדי לגלות לדניאל מה יקרה עם עמו בקץ הימים. המאבק נגד שר מלכי פרס היה כבד. כשחושבים היכן היתה פרס אז רואים שזו איראן של היום. והיום מתקבל הרושם שהמאבק הקשה הזה לא מתרחש רק בשמים אלא גם כאן עלי אדמות. באיגרת של פטרוס אנחנו קוראים שכולנו נקראנו להיות כוהנים ומלכים לפני אדוננו. פטר"א ב' 9:

"אֲבָל אַתֶּם עִם נְבִיחָה, מִמְּלֶכֶת כְּהֻנָּה וְגוֹי קְדוֹשׁ, עִם סִגְלָה." אבל אי אפשר להפריד בין שירות הכהונה שקשור בסבל, משירות המלוכה שקשור בשלטון. בתפילות התשובה של דניאל הוא הניח את היסוד לדברים שקוראים עליהם בספרי עזרא ונחמיה. לדניאל זה לא היה חשוב שתרומתו לא הובאה לידיעת הציבור והתפרסמה בכל העיתונים, ושאת הפרי מתפילותיו אפשר היה לראות רק זמן רב מאוחר יותר. בשמים ידעו על תפילותיו ועל חזרתו בתשובה. האדון השתמש בהם בכדי להשיב את עם ישראל בחזרה אל המסלול שאלוהים ייעד בעבורו.

ההבנה של התשובה אצל שאול השליח

שאול היה רוצח כי הוא היה אחראי למוות של סטפנוס. כשהחל להאמין בישוע חייו השתנו מן הקצה אל הקצה באמצעות גבורת רוח הקודש וחסד אלוהים (מה"ש ט'). מבלי לסבול מיראת

אדם הוא הכריז את הבשורה מיד בדמשק ואחר כך בירושלים. העדות של חייו היא הבסיס להבנה ולהתגלות שהיו לשאול על בשורת החסד (מה"ש כ'). הוא אף פעם לא שכח מהיכן הגיע ולכן הוא כתב בשלב מאוחר יותר של חייו, בקור"א ט"ו 9:

"שֶׁכֵּן אֲנִי הַפְּחוֹת בְּשְׁלִיחִים וְאֵינְנִי רְאוּי לְהִקְרָא שְׁלִיחַ מְשׁוּם שְׁרָדְפְתִּי אֶת קְהַלְתֵּי אֱלֹהִים."

שאול לא עצר שם כי מיד אחרי זה מופיעה המילה 'אבל'. פס' 10:

"אֲבָל בְּחֶסֶד אֱלֹהִים הִרְיִנִי מֵה שְׁאֲנִי וְחֶסְדוֹ עָלַי לֹא הָיָה לְרִיק." ישוע קרא לחזרה בתשובה ולפרי ראוי לתשובה. לוקס ג' 8:

לְכֵן עֲשׂוּ פְרִי רְאוּי לְתִשׁוּבָה."

כששאול נחקר והותקף בגלל השירות שלו כשליח הבשורה, הוא הגן על עצמו ולא נכנע. הוא לא התנצל על כך שהוא עדיין חי ולא התחפר מבושה מתחת לשטיח. הוא הבין את חסדו של אלוהים במובן הנכון של המילה ונהיה פעיל ביותר במלכות אלוהים לאחר ששינה את הכיוון בחייו. ועל כן הוא יכול להגיד בקור"א ט"ו 10:

"אֲדַרְבָּא, עֲמַלְתִּי יוֹתֵר מִכָּלָם, אֲךָ לֹא אֲנִי אֶלָּא חֶסֶד אֱלֹהִים אֲשֶׁר אֶתִּי." אחרי ששאול קבל את האמונה בישוע המשיח הוא הסתתר במשך כמה שנים ושמר על שתיקה. הוא סיפר שהיה בערב וששם נמצא הר חורב, הר סיני (גלט' א' 17). בהחלט יתכן שהוא קיבל את ההתגלות של בשורת החסד בהר חורב, ההר בו אלוהים נגלה למשה ונתן לו את התורה (גלט' ד' 25). בכל מקרה, אין עוד מישהו שהבין את המהות של חסד אלוהים בצורה עמוקה יותר משאול. יש אנשים שמפחדים שאם הם יתחילו להתעסק עם עניין התשובה הם ייפלו לאיזה בור ולא יצליחו לצאת משם לעולם. אבל כשמסתכלים על החיים של שאול רואים עד כמה הם היו מלאים ובעלי משמעות. חייו לא היו קלים אבל הם היו שופעים בפרי לרוב. אם אנחנו מזדהים עם החטא של עמנו תוך כדי חזרה בתשובה אנחנו מניעים בכך תהליך מסוים. חטא שבוצע על ידי עם שלם או מספר עמים צריך שיובא לפני האדון בווידי של מספר רב של אנשים שיכולים לעמוד במשימה זו לאורך זמן ובסבלנות. לפעמים זה לוקח מספר שנים עד שקבוצה של אנשים מוכנה להגיב על חטא שבוצע בקרב עמה. לפעמים דווקא קבוצה קטנה יכולה להיות זו שפותחת את הדלת לקראת צעדים שיעשו בעתיד, או שמישהו מגלה עוד אינפורמציה על ההיסטוריה של אותו חטא לאומי ומאפשר לקבוצה להתקדם עוד צעד אחד קדימה. מבחינה אנושית איננו יכולים לעשות דבר בנוגע לחטא שביצע עמנו, לכן אנחנו תלויים לגמרי בהדרכה של האדון. ישנן עדויות מדהימות על הדרך שבה ענה האדון על תפילות אלה אבל לא תמיד כדאי לפרסם עדויות שכאלה. הכול פתוח וגלוי בפני אלוהים והוא שם לב לכל תפילה שנאמרת בפומבי או באופן אישי, גלוי או נסתר. בואו נתפלל שיותר ויותר אנשים יגיבו לקריאת אלוהים להיות ממלכת כוהנים ושנקבל כולנו יותר הבנה וחכמה ישירות ממנו.

4.

השבת כל הדברים לתיקונם

מה"ש ג' 21:

"אֲשֶׁר צְרִיךְ שְׁיִקְבְּלוּ אוֹתוֹ (את ישוע) הַשָּׁמַיִם עַד עַת הַשְּׁבֵת הַכֹּל לְתִקּוּנוֹ, דָּבָר שְׁאֱלֹהִים דָּבָר מְעוֹלָם בְּפִי נְבִיאָיו הַקְּדוֹשִׁים." הכול צריך לשוב לתיקונו עד שהאדון יבוא. זה כולל את היחס של הכנסייה לישראל. יש כנסיות בימנו שמבינות שאנחנו נמצאים באותה הסירה עם עם ישראל. דבר זה השתבש בתקופת השלטון הנאצי בגרמניה, כי הנוצרים אז חשבו שהם לא קשורים עם ישראל ועם עשרת הדיברות, ובמיוחד לא עם המצווה הראשונה שאומרת, בשמות כ' 3:

"לא-תעשה לך פסל וכל-תמונה אשר בשמים ממעל ואשר בארץ מתחת ואשר במים מתחת לארץ."

הנוצרים הראשונים סבלו תחת שלטונו של הקיסר הרומי כי הם לא יכלו לתת לו כבוד שראוי לתת רק לאלוהים. במגילת אסתר, מרדכי לא יכול היה לתת להמן הרשע את הכבוד שראוי לתת רק לאלוהים, כי מרדכי היה יהודי. היטלר שנא את העם היהודי בגלל אלוהי ישראל ועשרת הדיברות. אם במודעות שלנו אנחנו קשורים ומחויבים לעשרת הדיברות שום דיקטטור לא יכול לתמרן אותנו או לשלוט בנו. כל מזימותיו להרוג, לגנוב ולגרום לאנשים לעבוד אותו כמו את אלוהים, לא יצאו לפועל אם אנשים חיים לפי דבר אלוהים. אפשר למצוא מניפולציות בצורות שונות גם בתוך הכנסייה ולכן עלינו להיזהר ולבדוק את המניעים שלנו לאור מה שכתוב בכתבי הקודש. המניעים של שאול השליח היו כל כך טהורים עד שיכול היה לכתוב בקור"ב י"א 2:

"מקנא אני לכם קנאת אלהים, כי הארשתי אתכם לאיש אחד, למשיח, כדי להציגכם בתולה טהורה לפניו."

רצונו הראשון במעלה היה להציג בפני האדון כלה בתולה וטהורה. האדון יודע את המניעים שלנו ובמה אנו חפצים. האם היינו רוצים שיהיה לנו שירות משיחי מעולה עם הרבה השפעה? בראשית י"א 4:

"ויאמרו הבה נבנה-לנו עיר ומגדל וראשו בשמים ונעשה-לנו שם פן-נפוז על-פני כל-הארץ."

שאול מדבר על מניעים נוספים שאינם טהורים. גלט' ד' 17-19:

"האנשים הללו מקנאים לכם שלא לטובה; רצונם להרחיק אתכם כדי שאתם תקנאו להם. טוב הדבר אם תמיד מקנאים לטובה, ולא רק כשאני שוהה אצלכם. ילדי, שוב נתון אני בחבלי לדה עליכם עד אשר יכון המשיח בכם." רואים כאן כיצד שאול נאבק בכדי שתהיה מערכת יחסים נכונה בינו לבין ילדיו הרוחניים. והוא הזהיר אותנו בגלט' א' 10:

"האם אל בני אדם אני מתרצה כעת, או אל אלהים? האם משתדל אני למצא חן בעיני בני אדם? אלו עדין השתדלתי למצא חן בעיני בני אדם, לא הייתי עבד המשיח."

אנחנו מתקרבים ליום שבו צורר המשיח האחרון ידרוש שוב לקבל כבוד הראוי לאלוהים לבדו, לכן עלינו להכין את ליבותינו כדי שנישאר במערכת היחסים הנכונה עם אדוננו. כשרוח הקודש צלחה על הקהילה היא הביאה עימה את שעת החסד הראשונה אל הקהילה. אם נתבונן בהשפעה של רוח הקודש אז, נוכל רק להתפלל שזה יקרה שוב. ההבטחה שניתנה ביואל ג' 1-2 היתה:

"יהיה אחרי-כן אשפוך את-רוחי על-כל-בשר ונבאו בנביכם ובנותיכם זקניכם חלמות יחלמו בחוריקם חזינות יראו. וגם על-העבדים ועל-השפחות בימים

ההמה אשפוך את-רוחי." רוחו של אלוהים התגברה על כל הפערים שהיו בחברה באותם ימים. אי אפשר היה לציין את הפער שקיים בין יהודי וגוי בזמן ההוא כי הבסיס לאחדות הזאת ניתן רק בזכות מותו של ישוע על הצלב. כשרוח הקודש תישפך שוב גם הפער הזה יגושר באמצעות כוחו של אלוהים. יהודי וגוי ימצאו את מקומם במלכות השמים וכל אחד יעשה את מה שהוא אמור לעשות, כי שניהם יקיימו את רצון אלוהים המושלם עבורם. אפס' ב' 14-16:

"הן הוא שלומנו; הוא עשה את השנים לאחד והרס בכשרו את מחצת האיבה. הוא בטל את תורת המצוות שבחקים, כדי לברא בו עצמו את השנים לאדם חדש אחד ובכך לעשות שלום, וכדי שבגוף אחד ירצה את שניהם לאלהים על-ידי הצלב, בהמיתו בו את האיבה." המילה 'לברוא' מופיעה כאן בפעם היחידה בברית החדשה ובקשר

לישוע. מעשה הבריאה הזה של ישוע מאד חשוב כי הוא קשור להכנה של כלתו. במשך התהליך הזה אנחנו עוברים קשיים רבים וחבלי לידה. זה יכול להיות די קשה וכואב למצוא את המקום הנכון שלנו במלכות השמים כי אולי זה לא מה שאנחנו חשבנו או מה שאחרים חשבו שהוא מקומנו. אין לנו שום דבר להיאחז בו, ואנו תלויים באדון לבדו. אז יהיה יין חדש בתוך נאדות יין חדשים.

האחדות בקהילה הראשונה היתה חוויה על-טבעית. בגלל האחדות הזו באדון ישוע הם חוו שותפות של רכוש, רפואה, שחרור משדים, ישועה והתקדשות. תורת רוח הקודש היתה כתובה על לבבם, כפי שכתוב בירמ' ל"א 30-33:

"הִנֵּה יָמִים בָּאִים נְאֻם-יְהוָה וְכָרְתִי אֶת-בְּרִית יִשְׂרָאֵל וְאֶת-בְּרִית יְהוּדָה בְּרִית חֲדָשָׁה. לֹא כַּבְּרִית אֲשֶׁר כָּרְתִי אֶת-אֲבוֹתֵם בְּיוֹם הַחֲזִיקִי בְיָדָם לְהוֹצִיאֵם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲשֶׁר-הֵמָּה הִפְרוּ אֶת-בְּרִיתִי וְאֲנֹכִי בַעַלְתִּי בָם נְאֻם-יְהוָה. כִּי זֹאת הַבְּרִית אֲשֶׁר אֶכְרַת אֶת-בְּרִית יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי הַיָּמִים הָהֵם נְאֻם-יְהוָה נִתְתִּי אֶת-תּוֹרַתִי בְּקֶרֶבָם וְעַל-לִבָּם אֶכְתְּבֶנָּה וְהָיִיתִי לָהֶם לְאֱלֹהִים וְהֵמָּה יִהְיוּ-לִי לְעָם. וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד אִישׁ אֶת-רֵעֵהוּ וְאִישׁ אֶת-אָחִיו לֵאמֹר דַּעוּ אֶת-יְהוָה כִּי-כֹלָם יִדְעוּ אוֹתִי לְמִקְטָנָם וְעַד-גְּדוּלָם נְאֻם-יְהוָה."

ללא התערבות על-טבעית זו לא נוכל לעמוד בזמנים קשים, בייסורים ובסבל. ישוע נותר לבדו בגת שמנים בשעת הסבל הקשה ביותר שלו. בשעת הסבל הקשה ביותר של העם היהודי, השואה, גם הם נותרו לבדם והחלק הגדול של הכנסייה באירופה לא בא לעזרתם. בשעת החשכה והסבל יקום גוף המשיח כולו, שמורכב מיהודים ומגויים, ויתייצב כנגד מחשבת ההומניזם וממלכת העולם הזה.

ישוע אוהב את העם היהודי וגם אנחנו אוהבים אותם. היסוד לאהבתנו את עם ישראל נובע מאהבתנו לאדון ישוע. הוא גם הדלת אל עם ישראל. יוח' י' 1-2

: "אֲמֵן אֲמֵן אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, מִי שְׁאִינוּ נִכְנָס אֶל מַכְלָא הַצֵּאן דְּרִיךְ הַשַּׁעַר, אֶלָּא מְטַפֵּס בְּדִרְךְ אַחֲרָת, גִּנְבַּה הוּא וְשׁוֹדְדָא הַנְּכַנְס דְּרִיךְ הַשַּׁעַר הוּא רוּעָה הַצֵּאן." יתכן שכידדיי ישראל חווינו דברים שמרפים את ידינו ובעקבות זה נוכל להפנות את גבינו לישראל, ואם המניעים שלנו לא מעוגנים באדון יתכן שגם נפעל כך. למרטיין לותר הצעיר היתה גישה מאד חיובית לעם היהודי, כי הוא האמין שהם יקבלו את בשורת ההצדקה מתוך אמונה. אבל כשזה לא קרה כפי שהוא ציפה, הוא הפנה את גבו אליהם. זה כל כך חשוב שהכנסייה לא תחמיץ את השעה הזו - של אחריותה כלפי ישראל! ישוע אמר שאם המלח יאבד את מליחותו, הוא לא יצלח עוד לשום דבר ויושלך החוצה ויהיה מרמס לרגלי הבריות.

בשעה שרוח הקודש ישיב את כל הדברים לתיקונים, הוא גם ישיב לתפקודן את כל המתנות הרוחניות ואת ייעודן, ובכך ייבנה ויגדל גוף המשיח. אפס' ד' 11-13:

"וְהוּא נָתַן אֶת אֱלֹהֵי הַיְהוּדִים שְׁלִיחִים, אֶת אֱלֹהֵי נְבִיאִים, אֶת אֱלֹהֵי מְבַשְׂרִים, וְאֶת אֱלֹהֵי רוּעִים וּמוֹרִים, כְּדֵי לְהַכְשִׁיר אֶת הַקְּדוֹשִׁים לְעִבּוֹדַת הַשְּׂרֹת, לְבִנְיַת גּוֹף הַמְּשִׁיחַ, עַד כִּי נִגִיעַ בְּלָנוּ אֶל אַחַדוֹת הָאֲמוֹנָה וְאַחַדוֹת יְדִיעַת בְּנוֹ-הָאֱלֹהִים, אֶל הָאָדָם הַשָּׁלֵם, אֶל שְׁעוֹר קוֹמְתוֹ הַמְּלֵא שֶׁל הַמְּשִׁיחַ." רבים מקרב ילדיו של אלוהים לא מוצאים את מקומם בתוך הקהילות בגלל השטלתנות של בני אדם שקיימת בהן. רק לעיתים רחוקות אנחנו רואים את מעשי השליחים י"ג 1-3 מתבצע הלכה למעשה. הם שירתו את האדון ביחד בצום ובתפילה. לא כתוב שהיה שם סדר יום כלשהו, ובכל זאת הם קבלו באופן אישי וקבוצתי קריאה מן האדון שאישרה את קריאת ה' על השניים. גוף המשיח סובל היום כי רבים מאנשי אלוהים נמצאים בשעבוד בתוך מסגרות של בני אדם והם אינם חופשיים לבטא את קריאתם ומתנותיהם. אם רוח הקודש תישפך שוב פעם, כל אחד יתהלך בתוך המשיחה של רוח הקודש ובתוך הקריאה של האדון על חייו, ואז ישוע ימלוך בגופו, בקהילה. שאול רצה להביא את בשורת החסד אל ירושלים במה"ש כ' 24:

"אולם חיי אינם יקרים לי כל עקר ובלבד שאשלים את מרצתי ואת השרות אשר קבלתי מאת האדון ישוע - להעיד על בשורת חסד אלהים." קיים מאבק רוחני בנוגע לבשורת החסד במיוחד בירושלים.

חשוב מאד להאמין בחסד אלוהים ולעמוד בחסד הזה. רומ' ה' 15-21:

"אולם לא הרי העברה פהרי מתנת החסד; שכן אם בגלל העברה של אחד מתו הרבים, על אחת כמה וכמה, בחסד האדם האחד ישוע המשיח, שפעו לרבים חסד אלהים ומתנתו. ואין המתנה כמעשה האחד שחטא; כי המשפט עקב עברה אחת יצא להרשעה, אבל לאחר עברות רבות מתנת החסד היא זכוי. שהרי אם על-ידי עברה של אדם אחד מלך המות, כל שכן המקבלים את שפע החסד ואת מתנת הצדקה ימלכו בחיים בגלל האחד ישוע המשיח. ובכן, כשם שעברה אחת היא הרשעה לכל בני אדם, כן גם מעשה צדקה אחד הוא זכוי של חיים לכל בני אדם. כי כשם שבגלל אי-ציותו של אדם אחד נעשו הרבים לחוטאים, כן גם בגלל ציותו של האחד יעשו הרבים לצדיקים. התורה באה ובכך רבו העברות. אבל היכן שהתרבה החטא, החסד שפע עוד יותר. וכך כשם שהחטא משל במות, כן גם ימשל החסד באמצעות צדקה, והתוצאה - חיי עולם על-ידי ישוע המשיח אדוננו."

שליחים שבאים לדבר אל הכנסייה בגרמניה לעיתים קרובות משתמשים בפסוקים האלה כי ללא חסד אלוהים אין לנו שום דרך מוצא. אבל זה לא קורה באופן אוטומטי. חסד, והתגובה שלנו אליו מתוך אמונה, יפיקו פרי ראוי לתשובה. כפי שישוע אמר לפרושים במתי ג' 8:

"לכן עשו פרי ראוי לתשובה." פרדריך בונהופר הזהיר את הכנסייה בנוגע לזילות החסד.

שאלו עמל קשה אבל הצליח להביא את החסד ביחד עם השאיפה למעשי הצדקה. קור"א ט"ו

10: "אבל בחסד אלהים הריני מה שאני וחסדו עלי לא הנה לריק. אדרבא, עמלתי יותר מכלם, אך לא אני אלא חסד אלהים אשר אתי."

בגלל חסדו של אלוהים אין אנו צריכים לחיות בחטא. רומ' ו' 14:

"החטא לא ישלט בכם, כי אינכם תחת יד התורה אלא תחת יד החסד." אין לנו במה להתגאות כי גם היהודים וגם הגויים נבחרו בחסד. רומ' י"א 5-6:

"כך גם בימינו נשארה שארית על-פי בחירה של חסד. ואם בחסד, הרי שלא עוד מתוך מעשים; אחרת החסד חדל להיות חסד." כאשר אלוהים יושיע את השארית שנשארה מישראל, גם זה ייעשה בגלל החסד שלו. רומ' י"א 26:

"וכך כל ישראל יושע, כמו שכתוב: 'ובא מציון גואל וישיב פשע ביעקב.' רומ' י"א 32:

"כי אלהים כלא את הכל באי-ציות כדי שירחם על הכל." בסופו של דבר אלוהים ישפוך את חסדו על יהודים וגויים כאחת כדי שלאף אחד לא יהיה במה להתגאות.

פטרס אומר שעלינו לקוות לחסד של אלוהים. פטר"א א' 11 ופטר"ב ג' 15:

"ואת ארץ-רוח אדוננו חשבו לתשועה; כמו שגם אחינו האהוב שאול כתב לכם לפי החקמה הנתונה לו."

נראה שפטרס הכיר בכך שלשאול ישנה חכמה מיוחדת בכל הנוגע להבנת עניין החסד והוא מתייחס לכך בדבריו. אם אנחנו נישען על חסד אלוהים נוכל לראות את מטרותיו של אלוהים אפילו בגדול החוטאים.

בירושלים מתרחשת בימנו התגעשות עמוקה וחיפוש כנה אחר היסודות האמיתיים של הקהילה הראשונה מכיוון שזה המקום בו היא החלה. לקהילות היהודיות משיחיות עדיין אין מסגרת כי כל הקהילות מעדיפות הגמוניה. ישנן מספר הצעות לגבי הכיוון שיש לקחת אבל ישנם גם פחדים מפני חזרה על טעויות שנעשו בהיסטוריה על ידי הכנסייה. אנחנו זקוקים לפריצת רוח רוחנית ועל טבעית. בירושלים קיימת התנגדות עתיקת שנים לקבל את דברי הנביאים. ישוע דיבר על ההתנגדות לאלה שאלוהים שלח לירושלים ועל ההתנגדות לדברי נבואה. מתי כ"ג 37:

"ירושלים, ירושלים, ההורגת את הנביאים וסוקלת את השלוחים אליה, כמה

פְּעָמִים חִפְצָתִי לְקַבֵּץ אֶת בְּנֵיךְ כְּתִרְנַגְלַת הַמְּקַבְּצָת אֶת אֶפְרוּחֶיהָ תַּחַת כְּנָפֶיהָ וְלֹא רְצִיתָם."

שליח הוא מישהו שנשלח על ידי האדון וקיים צורך עצום ואמיתי לקבל את אלה שאלוהים שולח. אנחנו זקוקים לשיקום של חמשת תחומי השירות. אפס' ב' 19:

"לִכֹּן אֵינְכֶם עוֹד זָרִים אוּ תוֹשְׁבִים נְכָרִים, אֲלָא בְּנֵי עִירָם שֶׁל הַקְּדוֹשִׁים וּבְנֵי בֵּית אֱלֹהִים; בְּנֵי יְהוָה עַל יְסוֹד הַשְּׁלִיחִים וְהַנְּבִיאִים, וְהַמְּשִׁיחַ יִשׁוּעַ עֲצָמוֹ הוּא אֲבֹן

הַפְּנֵה." האדון קורא ושולח פועלים לעבוד בשדות הקציר שלו והוא ישקם את תחומי השירות וישמור על עדר הצאן שלו מפני ארגוני שירות שמרמים את עצמם ומקדמים את עצמם בכוחות עצמם. קיים בלבול מסוים בגוף המשיח מכיוון שארגונים אלה צריכים לעבור שיקום. פיטר רוברטסון מניו זילנד כתב מספר ספרים ואחד מהם נקרא: "תחיית ירושלים". הוא כתב בספרו: "הכנסייה בניו זילנד תחוה תחייה בקרבה רק במידה שהיא תשקיע את עצמה בתחייה של רוח הקודש בירושלים." קבלתי את רשותו לצטט קטע קצר מספרו: "מכתבים לנביא צעיר". וזה הציטוט: "הדרך היחידה שבה יוכל המשולש הלא קדוש לזכות ב"שליטה" בכנסייה או במדינה היא באמצעות רודנות של אחד על כולם (דיקטטורה) או רודנות של רוב על מיעוט (דמוקרטיה). לפני בוא הרפורמציה, ממשלים רודניים היו הדבר הנפוץ על פי רוב, וזאת באמצעות מלכים או אפיפיורים. מאז, צורות שונות וביטויים שונים של דמוקרטיה חילונית או דתית, מנסים להפעיל את הפיתויים שלהם על הכנסייה הפרוטסטנטית. נראה לי מאד מוזר שפרוטסטנטים, שכל כך בטוחים בעובדה שגם האפיפיור יכול לטעות, אינם רואים בעצמם את טעותם והם חושבים שאם רוב אנשי אלוהים אומרים משהו אחד אז הם בוודאי צודקים. "מהפכת השליחות" שכה רבים מכריזים עליה בשנים האחרונות צריכה להתמודד עם הפערים המשמעותיים שנפערו ביסודותיה של הכנסייה ושנגרמו כתוצאה משלטון הומניסטי כזה או אחר במקום שיהיה זה שלטון מלמעלה. העניין כולו מתמקד בבניית הכנסייה על היסודות שאלוהים קבע בעבורה ושנמצאים בבשורת מתי ט"ז 18 ובאפסים ב' 19-20.

"מהפכת השליחות" האמיתית עוסקת כולה בזכותו של אלוהים לבנות את הבית שלו על גבי היסודות שלו, שכוללים שליחים ונביאים, שייבנה בריבונות שלו ושיהיה מורכב ביחד ומחוזק על ידי ישוע המשיח. זהו "המבנה" היחיד שיש בכוחו לשאת את המשקל של שאר תחומי השירות (רועים, מורים, מבשרים) שנדרשים בכדי לתת חיים ובריאות לקהילה המקומית." לפני זמן מה קראתי מאמר שעסק בתורת הניקולסיים. אנו קוראים בספר התגלות ב' 6 על קבוצה זו אבל לא היה לי הרבה מידע אודותם עד שקראתי את המאמר הזה, ואני חושבת שזה יעניין גם אתכם.

עיקר המאמר אומר שרוח הקודש מביאה לתשומת ליבנו את אותם תורות שמשפיעות על גוף המשיח וגורמות לאנשים להתרחק מהקשר הקרוב שהם יכולים ליהנות ממנו עם האדון. אחת מאבני הנגף האלה הוא הלימוד של הניקולסיים. אפשר לזהות את עלייתה של הרוח הזאת כבר בשלהי תקופת השליחים כי היא מייצגת צורת מנהיגות מעוותת שמה שמניע אותה הוא ההיפך הגמור מהמניע של רוח הקודש. רוח האדון תמשוך אנשים אל האדון בעוד הרוח הנגדית הזאת תנסה לנתק אותם מן האדון. הרוח הניקולסיית תופיע כלפי חוץ כבעלת שלטון אמיתי וסמכות רוחנית אבל היא תשתמש בשיטות של הפחדה, מניפולציה ושליטה כדי להשיג את מבוקשה. המונח "ניקולסי" בנוי משתי מילים ביוונית, "ניקוס" ו"לאוס". משמעות המילה "ניקוס" היא כיבוש או שליטה על זה שהובס. המילה "לאוס" פירושה "פשוטי העם" או 'עמך'. אם מחברים אותם ביחד מקבלים את המונח: כיבוש או שליטה בפשוטי העם.

בדיקת ההיסטוריה של הכנסייה מראה באופן בולט כיצד התנועה הניקולסית מאפיינת את ההתחלה של הכהונה המושחתת בלב הכנסייה. אנחנו רוצים לזהות את ההשפעות הרוחניות ששדדו את ירושת הקדושים בכל שנות קיומה של הכנסייה, ולצאת מנצחים עם המשיח כפי שהוא ניצח.

מנהיגות אמיתית תיתן לאנשים את ההכשרה שהם זקוקים לה בכדי לשרת ולעשות את העבודה. (אפס' ד' 11-12) השליח שאול היה מוכן למסור את חייו למען האנשים אותם הוא שירת. הוא לא רדה באנשים באמצעות הסמכות הרוחנית שהיתה לו אלא שפך את חייו בעבורם ולמען קהילת האדון. איכות זו היא שלמעשה מבדילה בין מהותה של מנהיגות אמיתית וכנה לבין מנהיגות מזויפת.

המודל של מנהיגות אמיתית איננו דומה לפירמידה אלא לפירמידה הפוכה. אבות רוחניים אמיתיים ישמחו מאד לראות את הצמיחה והפריחה בקשר שיש לבניהם עם האדון ובשימוש שלהם במתנותיהם הרוחניות.

האדון ביטא באופן ברור את סלידתו ושנאתו לרוח הניקולסית ולתוכניתה המושחתת, והוא שיבח את אלה שסלדו גם הם ממנה (התג' ב' 6). מי שיש לו סמכות אמיתית על הצאן לא ייתן שום מקום להפחדה, לשתלטנות ולתאוות השלטון. הרוח הניקולסית תחפש לה למטרה את המאמינים שאיבדו את "אהבתם הראשונה" לאדון. האסטרטגיה המחושבת של האויב מתכננת עבורנו סדרת אירועים שגורמת לנו להתקרר ביחסנו אל כל מה שנוגע לדברים של הרוח, ולהביא אותנו לידי אדישות וחוסר תקווה. חוסר התקווה הזה יגרום ללב להתייאש. כאשר מושגת מטרה זו אז הדלת נפתחת לרווחה עבור סוג כזה של מנהיגות שמרחיקה את תשומת לבם של האנשים מן האדון והלאה. תודה לאלוהים על כך שנתן לכל המאמין בו רוח של חכמה ושל התגלות, בכדי שנוכל להבין את מידת העושר של הנחלה שלנו במשיח. האדון נתן את רוח ההתגלות בכדי לפקוח "עיניים ואוזניים" כדי שאנשים יראו את המקום של ההתחברות איתו ובכך יסירו כל ייאוש וחוסר תקווה. במקום הזה הוא מחזיר את הרגשות של "האהבה הראשונה" ומשקם אותה. הנואשות הקדושה הזו בלבבות האנשים ששומעים את דברי העדות של אחרים על הקשר החם שלהם עם המשיח ישוע, גורמת להם לרצות את אותו הדבר עבור עצמם, הם רוצים להכיר את האדון באותה הצורה.

ביוחנ' י' קיימת ההכרזה הברורה של האדון שאומרת "הצאן שומעות את קולי" ואני מכיר אותן, והן הולכות אחרי. מובטחת לנו היכולת לחוות את ההתגלות של שמיעת קולו. ככל שנכיר את קולו טוב יותר כך נוכל לזהות את הקולות המזויפים ביתר קלות. קיימת מזימה של האויב לגנוב מאיתנו את החלק הזה בנחלה שלנו, אבל הנחלה המוזנחת של הקדושים תעבור שיקום גם כן. השיקום והתיקון שמובטח ביואל ב' 25 אכן יקרה. האדון דיבר על הזכות הזו באופן נבואי כשאמר ביוח' י' 3:

"לו יפתח שומר השער, והצאן שומעות בקולו. הוא קורא לצאנו בשם ומוציא אותן. האדון קורא לנו בשם ומוציא אותנו משעבוד ודיכוי אל מקום של חירות וחופש, כי במקום בו נמצאת רוח האדון שם קיימת החירות. רוח הניקולסיים לא תחזיק יותר את כלת המשיח כבת ערובה. היא נועדה להיות עם האדון באחדות המובטחת. מנהיגות אמיתית, שניתנת בצורה של שליחות מלמעלה, תקבל את המשימה ואת המנדט שניתן גם לשליח שאול. אלוהים שלח את אחד מידידיו הקרובים, את חנניה, להכריז את השליחות הנבואית עבור המאמין החדש שאול מטרסוס. חנניה אמר לשאול ארבעה דברים שליוו אותו בכל חייו אבל הם גם המאפיינים של המנהיג שנשלח באמת. במה"ש כ"ב 12-15 כתוב:

"איש אֶחָד, חֲנַנְיָה שְׁמוֹ, אִישׁ חָסִיד עַל-פִּי הַתּוֹרָה וְשֵׁם טוֹב לוֹ בְּקִרְבֵּי כָּל הַתּוֹשְׁבִים הַיְהוּדִים, בָּא אֵלַי וְעָמַד לְיָדִי. אָמַר אֵלַי, 'שְׂאוּל אַחִי, רְאֵה שׁוֹב!' בְּאוֹתָהּ שָׁעָה רָאִיתִי אוֹתוֹ. הוֹסִיף וְאָמַר, 'אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּחַר בְּךָ לְדַעַת אֶת רְצוֹנוֹ וְלִרְאוֹת אֶת הַצַּדִּיק וְלִשְׁמַע קוֹל מִפִּיו, כִּי תִהְיֶה לוֹ לַעֲד אֶל כָּל בְּנֵי אָדָם עַל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאִיתָ וְשָׁמַעְתָּ." לשאול ניתנו ארבע זכויות ברורות ברוח הקודש ואלה היו לדוגמה ולמופת עבור כל מי שיש לו את הקריאה להיות שליח.

1. לדעת את רצונו של אלוהים

2. לראות את הצדיק

3. לשמוע את קולו

4. להיות לו לעד על הדברים שראה ושמע

המילה עד לקוחה מהטרמינולוגיה המשפטית ומשמעה מישהו שנותן עדות רק על מה שראה או שמע באופן אישי. כדי לבצע שליחות שכזו חיוני הדבר שהעיניים והאוזניים יהיו משוחות. תכונות עילאיות אלה יפרידו ויבדילו בין מי שבאמת נקרא לשלוט לבין הרוח הניקולסית. עד כאן דברי המאמר.

יוחנן, תלמידו של ישוע, בוודאי הכיר את תורת הניקולסיים. לאור זאת מבינים טוב יותר את מה שכתב אודות הלימוד של הגנוסטיים והניקולסיים. באיגרת הראשונה שלו הוא מזהיר ואומר, יוח"א ב' 18-21:

"יְלָדִי, זֹאת הַשְּׁעָה הָאֲחֵרוֹנָה. וְכִמּוֹ שֶׁשָּׁמַעְתָּם כִּי יָבֹא צוֹרֵר הַמְּשִׁיחַ, גַּם עֲכָשׂוּ קִמּוֹ צוֹרְרֵי מְשִׁיחַ רַבִּים; מִכָּאֵן יוֹדְעִים אָנּוּ שֶׁזֹּהֵי הַשְּׁעָה הָאֲחֵרוֹנָה. הִלְלוּ מִקְרָבֵנוּ יָצְאוּ, אֲבָל לֹא מִשְׁלָנוּ הָיוּ; כִּי אֵלּוּ הָיוּ מִשְׁלָנוּ, הָיוּ נִשְׁאָרִים אִתָּנוּ, אֲךָ הֵם יָצְאוּ לְמַעַן יוֹדְעוּ שֶׁכֵּלֶם אֵינָם מִשְׁלָנוּ. וְאַתֶּם יֹשְׁ לָכֶם הַמְּשִׁיחָה מֵאֵת הַקְּדוֹשׁ, וְכִלְכֶם יוֹדְעִים. כְּתַבְתִּי אֲלֵיכֶם לֹא מִפְּנֵי שֶׁאֵינְכֶם יוֹדְעִים אֵת הָאֱמֶת, אֲלָא מִפְּנֵי שֶׁאַתֶּם יוֹדְעִים אוֹתָהּ וְיוֹדְעִים שֶׁכָּל שֶׁקֶר אֵינְנוּ מִן הָאֱמֶת." וגם ביוח"א ב' 26-27:

"אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כְּתַבְתִּי לָכֶם עַל-אוֹדוֹת הַמִּתְעַים אֲתֶכֶם. וְהַמְּשִׁיחָה שֶׁאַתֶּם קִבַּלְתֶּם מֵאֵתוֹ נִשְׁאָרֵת בְּקִרְבְּכֶם וְאֵינְכֶם צְרִיכִים לְמִישָׁהוּ שֶׁיִּלְמַד אֲתֶכֶם, אֲלָא כְּמוֹ שֶׁמְשִׁיחָתוֹ מְלַמֶּדֶת אֲתֶכֶם עַל-אוֹדוֹת הַכֹּל, וְהִיא אֱמֶת וְאֵינְנָה כָּזָב, לְפִי מַה שֶׁלְּמַדָּה אֲתֶכֶם עִמָּדוֹ בּוֹ."

כמובן שיוחנן לא התנגד לכך שמורים ילמדו בקהילה אבל הוא כן דיבר על אותם מנהיגים שחושבים שללא עצתם הצאן לא ימצא את הדרך הנכונה ולא יבין את דרכי אלוהים. אנחנו זקוקים לאחדות שהאדון עצמו יברא בין ישראל לבין הכנסייה או קהילת המאמינים בקרב הגויים. האדון יבנה את ירושלים ויתכן שהוא יקרא וישתמש דווקא באותם אנשים דחויים, כפי שדוד עשה עם צבאו הראשון. תהילים קמ"ז 2-3:

"בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַם יְהִי נְדָחֵי יִשְׂרָאֵל יְכַנֵּס. הֲרֹפֵא לְשִׁבּוּרֵי לֵב וּמַחְבֵּשׁ לְעֵצְבוֹתֶם." השבת כל הדברים לתיקונם קשור לצליחה חדשה של רוח הקודש. ישוע אמר במה"ש א' 5:

"כִּי יוֹחֲנוּ הַטְּבִיל בְּמַיִם, אֲבָל אַתֶּם תִּטְבְּלוּ בְרוּחַ הַקְּדוֹשׁ בְּעוֹד יָמִים לֹא רַבִּים." מיד לאחר מכן שאלו התלמידים את ישוע אם הוא משיב את המלכות לישראל בעת הזאת. פס' 6:

"שֶׁאֵלּוֹ אוֹתוֹ הֵנְאֻסְפִים: "אֲדוֹנָנוּ, הֲאֵם בְּזִמְנוֹ הַזֶּה תִּשְׁיֵב אֵת הַמְּלָכוֹת לְיִשְׂרָאֵל?"

ישוע לא מתכחש לקשר שקיים בין צליחת רוח הקודש והשבת המלכות לישראל. הוא רק מוסיף בפס' 7: "עֲנֵה לָהֶם: "לֹא לָכֶם לְדַעַת עֲתִים וְזִמְנִים שֶׁקִּבַּע הָאֵב בְּסִמְכוֹתוֹ שְׁלוֹ." לפני שיקומה של מלכות ישראל יינתנו הגבורה, הקריאה והשליחות להכריז את הבשורה בכל העולם, רוח הקודש תישפך על התלמידים והם יתחילו במשימה זו בירושלים. פס' 8:

"אֲבָל בְּבֹא עֲלֵיכֶם רוּחַ הַקְּדוֹשׁ תִּקְבְּלוּ כַח וְתִהְיוּ עֲדֵי הוּ בִירוּשָׁלַם וְהוּ בְּכָל יְהוּדָה וְשׁוֹמְרוֹן, עַד קְצֵה הָאָרֶץ." ביחזקאל ל"ז 1-2 הרוח מביאה את יחזקאל הנביא אל בקעה

מלאה בעצמות יבשות. רק לאחר שראה את המראה הנורא הזה הותר לו להינבא עליה ולקרוא להן לקום לחיים. יחזקאל הושפע כל כך מעוצמת המראה שראה עד כי התנבא מתוך ציות לאלוהים ולא מתוך רגשותיו הגואים. המאמינים היו ביחד בחג השבועות, במקום אחד ובאחדות. מה"ש ב' 1: "בְּיוֹם מְלֵאת שְׁבַעַת הַשְּׁבוּעוֹת הָיוּ כָּלֶם יַחְדָּיו." מצד אחד, אחדות בתפילה ולהיות ביחד במקום אחד זה תנאי לצליחת רוח הקודש, אבל מצד שני זה גם תוצאה מצליחת רוח הקודש.

באסיפה גדולה שהתקיימה בשטרסבורג שבאירופה בשנת 1982, היו מאמינים שקבלו חזון. הם ראו ברווזים שטים בבריכה שהיתה חצויה לשניים על ידי גדר. ואז בא הגשם וגובה המים עלה עד שכיסה על הגדר והברווזים כולם יכלו לשוט ביחד בבריכה האחת. התפילות שלנו שנאמרות מתוך אחדות ישחררו את רוח הקודש בצורה חדשה לצלוח שוב על כל גוף המשיח. פס' 4-5:

"וְכֹלֵם נִמְלְאוּ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְהַחֲלוּ לְדַבֵּר בְּלִשׁוֹנוֹת אַחְרוֹת כְּפִי שֶׁנִּתְּנָה לָהֶם הָרוּחַ לְדַבֵּר. בִּירוּשָׁלַיִם הַתְּגוּרָרוּ יְהוּדִים יִרְאִי אֱלֹהִים מִכָּל עַם וְעַם אֲשֶׁר תַּחַת הַשָּׁמַיִם."

כולם נמלאו ברוח ואלוהים לא העדיף את אלו על אלו. אפילו בזמן ההוא ירושלים היתה עיר שהכילה יהודים וגרים שבאו אליה מכל העמים תחת השמים. פס' 9-10:

"פְּרָתִים אֲנַחְנוּ וּמְדִים, עֵילְמִים וְתוֹשְׁבֵי אֶרֶם נְהַרִים, תוֹשְׁבֵי יְהוּדָה וְקַפְדוֹקִיָּה וּפּוֹנְטוּס וְאַסְיָה, פְּרִיגִיָּה וּפְמִפִּילִיָּה, מְצָרִים וּמַחֲזוֹת לֹב הַסְּמוּכִים לְקִירְנִיָּה, תוֹשְׁבֵי רוֹמָא הַמְּתְגוּרָרִים כְּאֵן." כשפטרוס נשא את דבריו הוא התייחס לדברי הנביא יואל בפס' 17:

"וְהָיָה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים, נֶאֱמַר אֲדֹנָי, אֲשֶׁפּוֹךְ אֶת-רוּחִי עַל-כָּל-בֶּשֶׂר וְנִבְּאוּ בְּנִיכֶם וּבְנֹתֵיכֶם; בְּחוּרֵיכֶם חֲזִיוֹנוֹת יִרְאוּ וְזִקְנֵיכֶם חִלְמוֹת יַחְלֹמוּן." הכוונה בכל בשר' היא כל בשר, צעירים וזקנים, גברים ונשים, יהודי וגוי. פס' 21:

"וְהָיָה כָּל אֲשֶׁר-יִקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה יִמְלֹט." שם האדון יהיה ידוע לכולם ואנשים רבים יקראו בשמו של ישוע. בזמן של צרה ומצוקה גדולה אלוהים יביא אותנו אל המקום הזה. רוח הקודש ישקם גם את החסד עבור חזרתה של הכנסייה בתשובה. אנחנו זקוקים לתשובה שבאה מרוח של הרשעת המצפון. פטרוס מדבר בגבורת רוח הקודש אל אנשי ישראל ומתוך אהבה גדולה, ולא עם רוח של אשמה. מה"ש ב' 23:

"הוּא שֶׁהִסְגֵּר עַל-פִּי עֲצַת אֱלֹהִים הַנְּחָרָצָה וַיְדַעְתּוּ מֵרֵאשׁ, אוֹתוֹ לְקַחְתָּם וּבִידֵי רְשָׁעִים צָלַבְתָּם וְהִרְגָתָם." ומה"ש ב' 36:

"לָכֵן יָדַע נָא כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּבִרּוּר, שֶׁאֱלֹהִים שָׁם לְאֲדוֹן וּלְמְשִׁיחַ אֶת יֵשׁוּעַ זֶה אֲשֶׁר אַתֶּם צָלַבְתָּם." רוח הקודש הראה להם שהם אשמים ותגובתם היתה מדהימה, בחסד אלוהים. פס' 37:

"כְּשִׁמְעֶם הַתַּעֲצָבוּ מְאֹד בְּלִבָּם וְאָמְרוּ לְכִיפָא וְלִשְׁאָר הַשְּׁלִיחִים: אֲנָשִׁים אַחִים, מַה עֲלִינוּ לַעֲשׂוֹת?" המילה "להשיב" מופיעה לראשונה בתנ"ך בסיפור של יוסף, לאחר שפתר לשר המשקים את חלומם בבית האסורים, וזה "שב" וחזר לשרת בארמון פרעה (בראשית מ' 21-13).

כתוב בתה"ל נ"א 14: **"הַשִּׁיבָה לִי שִׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ."** ישוע גם מתייחס לאמת זו בלוקס י' 20:

"וּבְכָל זֹאת אַל תִּשְׁמְחוּ עַל שֶׁהָרוּחוֹת נִכְנְעוֹת לָכֶם; שִׁמְחוּ עַל כֵּן שֶׁשְּׂמוֹתֵיכֶם נִכְתְּבוּ בְּשָׁמַיִם." בכל יום שמחת ישועתנו יכולה להיות עבורנו באר של חיים ועידוד.

באר נוספת של שמחתנו באדון היא הצייתנות לו בשעה שהוא מדריך אותנו יום אחר יום. יוח' ט"ו 11-10:

"אִם תִּשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹתַי תִּעֲמְדוּ בְּאַהֲבָתִי, כְּשֵׁם שֶׁאֲנִי שֹׁמְרֵתִי אֶת מִצְוֹת אָבִי וְהָרִינִי עוֹמֵד בְּאַהֲבָתוֹ. אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה דִּבַּרְתִּי אֵלֵיכֶם כְּדֵי שֶׁשִּׁמְחֵתִי תִּהְיֶה בְּקִרְבְּכֶם וְשִׁמְחֵתְכֶם תִּהְיֶה שְׂלֵמָה."

אני לא חושבת שישוע כאן מדבר על עשרת הדיברות אלא הוא מתכוון להדרכה של רוח הקודש שהדריכה אותנו כל יום. שמחה אמיתית באדון קשורה להיותנו מסוגלים לשמוע את קולו ולציית ולעשות את מה שהוא אומר לנו לעשות. הציפייה הזו שהאדון ידריך אותנו בכל יום נמצאת לעיתים תחת מתקפה. לפעמים אנחנו מתחילים לתפקד יותר מתוך הציפייה של אנשים אחרים מאיתנו וזה לא קל להבחין בהבדל שבין השניים.

רוח הקודש גם ישיב את הסמכות של אלוהים בכנסייה.

יש שני סוגים של סמכות, זו שבני אדם מעבירים האחד למשנהו, ויש את הסמכות שמתקבלת בהשראת רוח הקודש. לשוטר יש סמכות שהועברה לו מבני אדם. בכל פעם שאנו רואים שוטר או חייל במדים עלינו לכבד את הסמכות שיש לו ושהוא קיבל אותה מהממונים עליו מטעם השלטון, הממשלה או הצבא. יש כנסיות עם סדרנים שלובשים מדים מיוחדים או תג שנושא את שמם ותפקידם, והם מחלקים הוראות שיש לשמור כי הם קבלו את הסמכות לפעול כך מטעם מנהיגות הקהילה. אם אנחנו נמצאים בעמדה של סמכות עדיין עומדת השאלה מתוך אלו מניעים אנו מפעילים את הסמכות שבידנו. כשהמניע שלנו הוא מאלוהים, אז הוא זה שמקבל את כל הכבוד. הוא זה שמתגלה דרכנו. מצד שני, כאשר הרצון לשלוט עולה מתוכנו, השאיפות האנוכיות שלנו מתגלות.

זו היתה שאלה שתמיד ליוותה את ישוע בחייו. אחרי שדיבר אל המוני העם וריפא את חוליים באו המנהיגים הרוחניים ושאלו אותו באיזו סמכות הוא עשה זאת? אתה בוודאי שלא עושה זאת בסמכות שניתנה לך מאדם כלשהו, אז מי שלח אותך? לוקס כ' 2-8: "ואמרו לו: 'אמר נא לנו, באיזו סמכות אתה עושה דברים אלה, או מיהו שנתן לך את הסמכות הזאת?' השיב להם: 'גם אני אשאל אתכם דבר והשיבו לי. טבילת יוחנן, האם משמים היתה או מבני אדם?' התיעצו זה עם זה באמרם: 'אם נאמר 'מן השמים', יאמר, 'מדוע לא האמנתם לו?' ואם נאמר 'מבני אדם', כל העם יסקלו אותנו, כי בטוחים הם שיוחנן היה נביא. השיבו ואמרו שאינם יודעים מאין. אמר להם ישוע: 'גם אני לא אמר לכם באיזו סמכות אני עושה את אלה.' ובהזדמנות אחרת ביוח' ה' 19: 'ענה ישוע ואמר להם: 'אמן אמן אני אומר לכם, הַבֵּן אֵינְנוּ יְכוּל לַעֲשׂוֹת דָּבָר מִלְּבוּ זולתי מה שהוא רואה את האב עושה. כל מה שעושה האב, זאת גם הַבֵּן עוֹשֶׂה כְּמוֹהוּ.' האדון ישוע המשיח היה הדוגמה המופתית לסמכות רוחנית אמיתית כאשר אנחנו מתבוננים בחיים שלו ובהוראתו. כדי לחיות אורח חיים כמו שלו עלינו להישאר צמודים אליו כמו שהשריגים צמודים אל הגפן.

כשאנחנו רואים כיצד הוא רחץ את רגלי התלמידים אנחנו רואים את האופי של ישוע. הוא ניגש לבצע את הפעולה המשפילה ביותר של העבד הנחות ביותר. זה היה אלוהים בבשר, בורא העולם שעמדה לו הזכות להפעיל את הסמכות הגבוהה ביותר, התנהג כעבד! ישוע אמר ביוח' י"ג 13-15:

"אתם קוראים לי רבי ואדון; יפה אתם עושים, שכן אני הוא. לכן אם אני, האדון והמורה, רחצתי את רגליכם, גם אתם תיבים לרחץ זה את רגלי זה, כי מופת נתתי לכם כדי שתעשו גם אתם כמו שעשיתי לכם." זוהי הפעלת סמכות שנובעת ממניעים שונים לגמרי מהמניעים של בני האדם, והיא מציגה את האופי האמיתי של אלוהים. כיצד אנחנו יכולים להיכנס אל הסמכות שניתנת לנו מאת אלוהים? לדוגמה, כל אחד יכול לדוג. אבל כשמישהו יוצא לדוג לעיתים קרובות והוא מצליח לדוג הרבה דגים אז קוראים לאיש הזה "דייג". קודם כל זהו לא תואר או מעמד כלשהו אלא תיאור של מה שהוא עושה. באופן דומה, אנשים רבים יכולים לתקן ברז דולף, אבל כשאחד עושה זאת באופן קבוע ומצליח בכך אז הוא נקרא "שרברב".

כך זה קורה גם בקהילה. אלוהים חילק את התפקידים לכל אחד ואחד. אלו הם תחומים מיוחדים לשירות הקהילה כדי שגוף המשיח ייבנה ויתפתח. אף אחד לא יכול למנות מישהו לנבא אם אלוהים לא נתן לאיש הזה את מתנת הנבואה. כאשר אלוהים, בתחום הנבואה, משתמש באופן קבוע במישהו, והוא נעשה ידוע בשימוש שלו במתנה זו, אז אפשר לקרוא לו נביא. כשמישהו מביא הרבה אנשים לאמונה בישוע אז אנחנו קוראים לו מבשר. העניין הוא לא בשם או בתואר. האדון אמר לנו במתי כ"ג 9-11:

"ואל תקראו 'אב' לאיש מכם בארץ, כי אחד הוא אביכם שבשמים. גם אל תקראו 'מוֹרֵי תוֹרָה', כי אחד הוא המורה שלכם, המשיח. הגדול בכם יהיה משרתכם." התארים שמורים לאב ולישוע! הוא "מלך המלכים ואדון האדונים".

בימים אלה יש אנשים שמלמדים על הסדר של אלוהים בכנסיות החופשיות. המחשבה מאחורי לימוד זה היא שקיימת איזו שהיא הירארכיה, מעין שרשרת פיקוד, בתוך קהילתו של אלוהים, וכאשר נכיר בה וניכנע לה, וניישר קו איתה, אז נמלא את רצונו של אלוהים ונקבל את ברכתו. זהו מעין מבנה של פירמידה שלטונית שמזכיר מבנה של ארגון או ממשל כלשהו, ושקיים גם בתוך הקהילה. אבל המבנה של מלכות אלוהים הוא שונה לגמרי. לוקס כ"ב 25-27:

"אמר להם: 'מלכי הגויים רודים בהם, והאנשים השולטים עליהם' עושי-חסד נקראים. אך אתם לא כן; אדרבא, הגדול בכם שיהא כפועל, והמנהיג כמשרת. ומי הגדול, המסב אל השלחן או המשרת? הלא המסב! ואני בתוככם כמו המשרת. כשם שבן-האדם לא בא כדי שישרתוהו אלא כדי לשרת ולתת את נפשו כפר בעד רבים." וגם מתי כ' 25-28. ישוע מדגיש כאן נקודה חשובה כשהוא אומר:

"אדרבא, החפץ להיות גדול בכם יהא משרת שלכם. והחפץ להיות ראשון ביניכם יהא עבד לכם." זוהי הדרך ההפוכה מזאת שקיימת בעולם. שאול בעצמו מדבר על הסמכות שמתגלית דרכו, בקור"ב א' 24:

"לא שאדונים אנו על אמונתכם, אלא פועלים אנו אתכם למען שמחתכם, שכן באמונה אתם יציבים." מנהיג הוא זה שהולך מקדימה ונותן דוגמא. האחרים רואים את הדוגמא שהוא נותן, מבינים שזה מאת אלוהים והולכים אחריו. דוד המלך היה רועה צאן פשוט אבל אלוהים בחר בו להנהיג את עמו. רבים מבין הנביאים היו אנשים פשוטים עד שאלוהים נגע בחייהם והחל לפעול דרכם. יום אחד כשהשנים עשר הלכו עם ישוע הם התחילו להתווכח. הם התווכחו על מי יהיה הגדול ביותר ביניהם כשישוע יהיה המלך. האדון השתמש בהזדמנות הזו כדי להראות להם כיצד הוא מתכוון שגופו יתפקד. הוא לקח ילד קטן ושם אותו לצידו ואמר משהו מאד עמוק: לוקס ט' 48: "הקטן שבכלכם הוא הגדול." זהו ההיפך הגמור מהדרך הרגילה שבה אנחנו חושבים. אנחנו קוראים במתי כ' 26-28: "החפץ להיות גדול בכם יהא משרת שלכם, והחפץ להיות ראשון ביניכם יהא עבד לכם, כשם שבן-האדם לא בא כדי שישרתוהו אלא כדי לשרת." ישוע ישיב את כל הדברים לתיקונם לפני שהוא יחזור והקהילה שלו תהיה שונה מאד. אנחנו לומדים אמיתות מדברו רק כאשר אנחנו נקלעים למצבים קשים שמכריחים אותנו למצוא תשובות לבעיות שלנו. אנחנו שואלים את עצמנו שאלות בתוך הכנסייה: איזה מן אורח חיים הנחלנו לדור הצעיר שלנו? מה אנחנו מחפשים בקהילה ומה אנחנו רוצים? באיגרת אל העברים נאמר לנו מה אברהם חיפש! עבר' י"א 8-10:

"מתוך אמונה צית אברהם בהקראו לצאת אל מקום שהיה עתיד לקבל לנחלה, והוא יצא מבלי לדעת לאן ילך. מתוך אמונה התגורר בארץ ההבטחה כגר בארץ זרה, בשבתו באהלים עם יצחק ויעקב אשר ירשו עמו את אותה ההבטחה; כי חפה לעיר שיש לה יסודות, שאדריכלה ומקימה הוא האלהים."

אברהם העדיף לגור באהלים, במשהו ארעי, כי הוא חיפש עיר מושלמת, את ירושלים של מעלה. אברהם לא היה מרוצה ממבנים ומתוכניות של בני אדם שקשורים גם לזמנים שלנו. למרות שהוא גם רצה להעניק לבנו יצחק יציבות, עתיד טוב ובטוח, וגם לנכדו יעקב, הוא עדיין העדיף את האוהל ואת הבית הארעי. גם בכנסייה, כשאנחנו פוגשים מישהו שמביא תכנית להצלחה בחיי הקהילה מבחינה תיאולוגית, זה די מרשים אותנו. ארגוני שירות מצליחים די

מושכים אותנו במיוחד אחרי שהקהילה עברה תקופה של יובש רוחני. זה מרשים אותנו כי גם אנחנו רוצים שהקהילה שלנו תגדל מבחינה מספרית ותהיה לה השפעה רוחנית על סביבתה. אברהם יכול היה לבנות ארמון גדול כי הוא היה איש מאד עשיר. אבל הוא בחר לגור באוהלים כי הוא חפץ לחכות לעיר הנצחית, עיר שאדריכלה ומקימה הוא אלוהים בעצמו. הוא לא עשה את עצמו כאילו הוא כבר הגיע, אלא המשיך לחפש את העיר השמימית. הוא נשאר אדם שמחפש ומלא ברצונות, כדי למצוא את הכול באלוהים ולקבל ממנו את משכנו החדש. שיטות העולם הזה תופסות מקום גדול בתוך הקהילות ולא רק בכנסיות המסורתיות. מחבר האיגרת אל העברים מזכיר לנו בעבר' י' 35-36:

"לִכְּוֹן אֶל תְּשֻׁלֵיכֶם אֶת בְּטַחוֹנְכֶם אֲשֶׁר גָּדוֹל שְׁכָרוֹ, שְׁהָרֵי צְרִיכִים אַתֶּם לְסַבְּלָנוּת כְּדִי לְקַבֵּל אֶת הַמִּבְטָח לְאַחַר שֶׁתַּעֲשׂוּ אֶת רְצוֹן אֱלֹהִים." בגלל שהם רצו ארץ שמימית, אלוהים לא התבייש להיקרא אלוהיהם. אלוהים כבר הגיב לרצונות של אנשיו. הוא הכין להם עיר, מקום עבור אלה שמחכים לעיר שלו. עבר' י"א 14-16:

"הוֹ הַמְדַבְּרִים כִּן מְצִהִירִים שֶׁהֵם מִבְּקָשִׁים לָהֶם אֲרֶץ מוֹשָׁב. וְאֵלוֹ כְּוִנוּ דַעְתָּם עַל הָאָרֶץ הַהִיא אֲשֶׁר יֵצְאוּ מִמֶּנָּה, הִיָּה לָהֶם זְמַן לָשׁוּב אֵלֶיהָ. אֲךָ עַתָּה נִכְסְפִים הֵם לְטוֹבָה מִמֶּנָּה, לְאָרֶץ מוֹשָׁב שְׁמִימִית. לִכְּוֹן לֹא בּוֹשׁ בָּהֶם הָאֱלֹהִים לְהַקְרִיא אֱלֹהֵיהֶם, שְׁהָרֵי הַכִּין לָהֶם עִיר."

אם לא תהיה צליחה חדשה של רוח הקודש לאדון לא תהיה שליטה מלאה על הקהילה. החתן ישוע הוא זה שיעצב את הדמות של הכלה הקהילה. הוא יברא בעצמו את "האדם החדש" מהיהודי והגוי. הוא ברא והכין מקום עבורו, העיר ירושלים החדשה. אנחנו זקוקים להדרכה אישית של רוח הקודש וגם להדרכה כוללת בקהילה. כל אמת שהחמצנו או שהזנחנו במהלך ההיסטוריה של הכנסייה תושב באופן נראה לעין בבניין החדש של אלוהים. ישוע לימד אותנו: 'אשרי הרעבים' ובמתי ה' 3:

"אֲשֶׁרֵי עֲנִי הָרוּחַ, כִּי לָהֶם מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם."

רנירו קנטלמסה אמר: "חל שינוי בהיסטוריה של הכנסייה. אחרי תקופה מסוימת כבר לא המליצו לקבוצה של אנשים להיות עניים כמו שישוע היה עני. אבל עדיין היתה דאגה לעניים ולדרך שבה אפשר לעזור להם להשתחרר ממצוקתם. להיות עני זה כמו הדברים שאמר ישוע על הסריסים. חלק נולדו עניים, חלק נעשים עניים מידי בני אדם, ואחרים בחרו להיות עניים לשם מלכות שמים." כמו ששאל השליח אמר, אם אחלק את כל רכושי לעניים ולא אעשה זאת באהבה, זה לא ייחשב כלל! המניע הוא עדיין הדבר החשוב ביותר! בקור"א י"ג שאול מזכיר לנו שללא אהבה, שום דבר לא נחשב בעיני אלוהים.

להיות עני ברוח זה גם לקבל את העובדה שהידיעה וההבנה שלנו את דרכי אלוהים הן מאד מוגבלות, במיוחד כשמדובר ברצונו של אלוהים עבור אדם אחר. האדון לא תמיד מידע אותנו לגבי רצונו עבור אחרים או אחיות. נבואה אמיתית באה מתוך עוני פנימי. אני לא יודע מה צריך הזולת, אבל אלוהים כן יודע. אני לא יודעת את העיתוי הנכון, אבל אלוהים כן יודע. ישע' נ' 4. אנחנו זקוקים ליותר חופש המצפון, כי אם מצפוננו דוחק בנו בחזקה בנושא מסוים אנחנו יכולים להעביר את המסר הזה לאחרים. מי שעני ברוח לא יעז לומר דברים שנובעים רק מעצמו. לבחון את כל מה שאנחנו סופגים במהלך יום שלם זה אתגר לא קטן. עבר' י"ג 9-10:

"אֶל תִּסְחָפוּ עַל-יְדֵי תוֹרוֹת שׁוֹנוֹת וְזָרוֹת; הֵן טוֹב לְסַעֵד אֶת הַלֵּב בְּחָקֵד וְלֹא בְּדַבְּרֵי מֵאֵל אֲשֶׁר לֹא הוֹעִילוּ לְמִי שְׁחִי עַל-פִּיהֶם. יֵשׁ לָנוּ מִזְבַּח אֲשֶׁר אֵין רְשׁוֹת לְמִשְׁרְתֵי הַמִּשְׁכָּן לְאֹכַל מַעְלָיו." לאדון יש את הדרך שלו להאכיל את הרעבים והדורשים את פניו. עבר' י"ג 13-14

:"עַל כֵּן יֵצֵא נָא אֵלָיו אֶל מַחוּץ לְמַחְנֶה וְנִשָּׂא אֶת חֲרַפְתּוֹ; כִּי אֵין לָנוּ פֶה עִיר קָבַע, אֲלֹא אֶת זֶה שֶׁלְעֵתִיד לְבוֹא מִבְּקָשִׁים אָנוּ."

לעיתים קרובות אנחנו לא צריכים לצאת אל מחוץ למחנה כי אנחנו מוצאים את עצמנו מחוצה לו.
אם זה קרה שלא באשמתנו אז יבוא היום בו נשמח מאד להיות מחוץ למחנה. גלט' א' 10:
**"הָאֵם אֶל בְּנֵי אָדָם אֲנִי מִתְרַצָּה כְּעַתָּה, אוּ אֶל אֱלֹהִים? הֲאֵם מִשְׁתַּדֵּל אֲנִי לְמִצַּא חֵן
בְּעֵינֵי בְנֵי אָדָם? אֱלוֹ עֲדִין הַשְׁתַּדֵּלְתִּי לְמִצַּא חֵן בְּעֵינֵי בְנֵי אָדָם, לֹא הֵייתִי עֹבֵד
הַמָּשִׁיחַ." עבדי המשיח כמו שאול כבר קבלו את ההחלטה לחפש קודם כל את הדרכים
שימצאו חן בעיני האדון.**

כריסטה בר